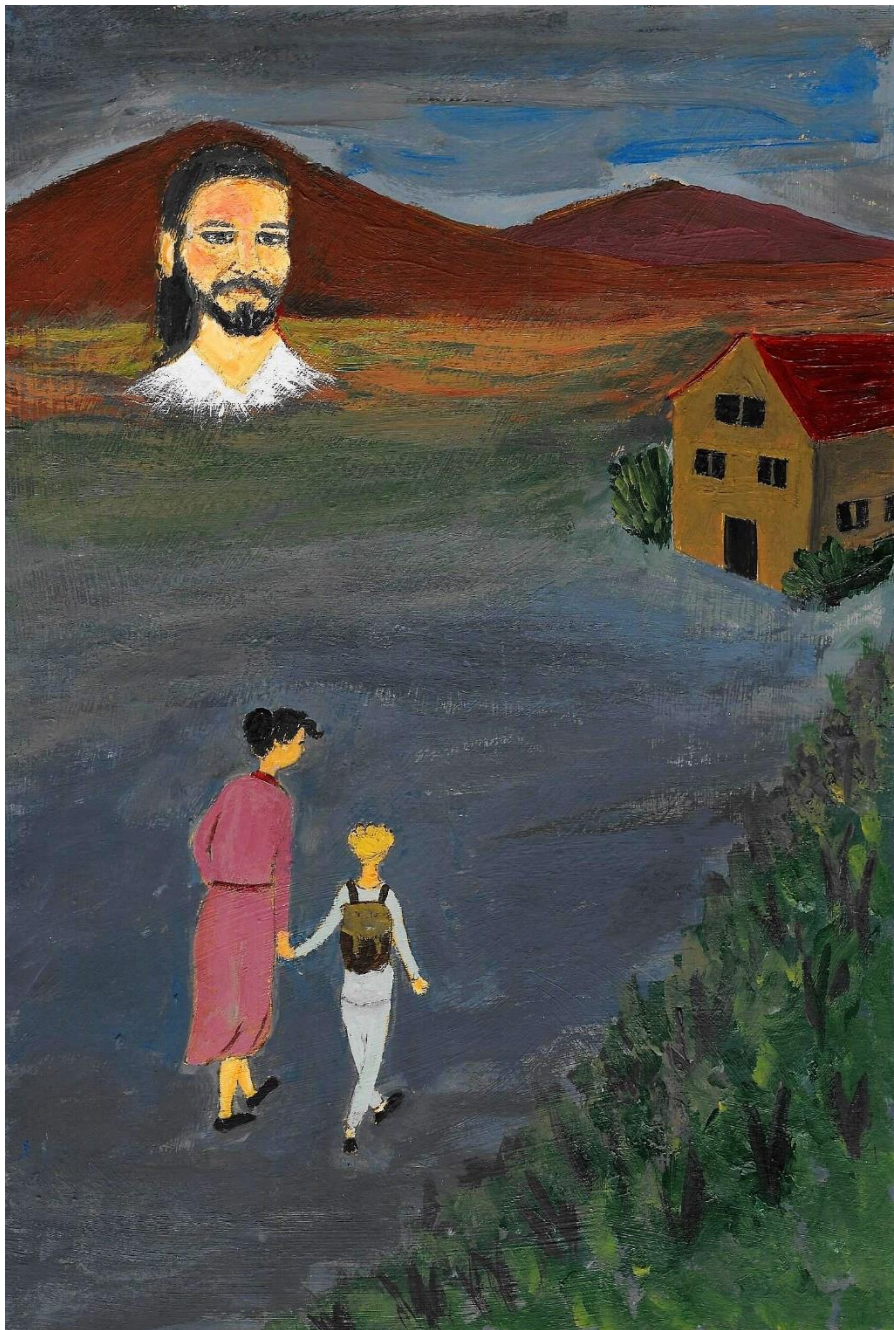

Ο μάγος του βουνού

Κυβέλη Παπαϊωάννου

Κυβέλη Παπαϊωάννου

Ο μάγος του βουνού

Εικονογράφηση: Ελένη Παπαϊωάννου

Εκδόσεις

2021

Στην αγαπημένη μου Belisse

Περιεχόμενα

Το Σνιόρ	4
Η μισ Πάϊ.....	6
Η Τζοζεφίνα	9
Το δώρο της ζωής.....	13
Ο πόνος.....	18
Η μεγάλη απόφαση	22
Ο Τζο και ο εφιάλτης	29
Το ταξίδι	39
Ο Ίνγκολφ	43
Τα γιγαντόσωμα πουλιά.....	49
Η κορυφή.....	53
Ο μάγος	60

Το Σνιόρ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό χωριουδάκι,

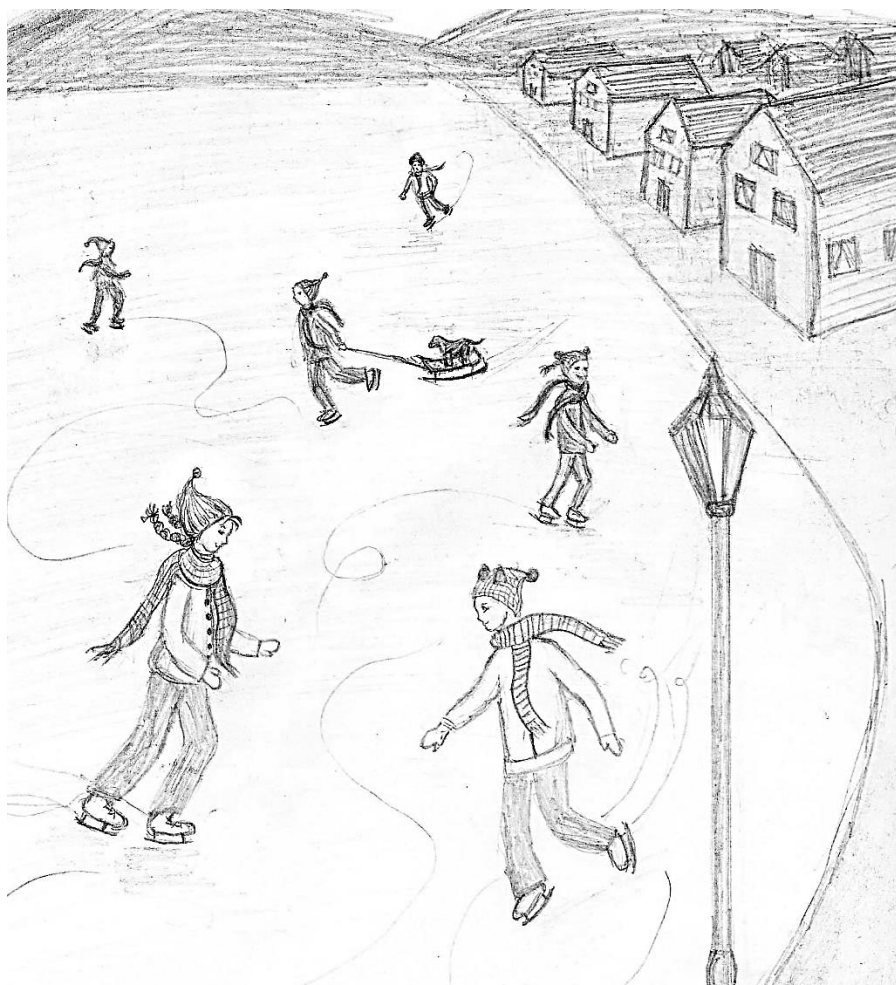
που το έλεγαν Σνιόρ¹, κοντά στο Βόρειο Πόλο. Το χωριουδάκι ήταν σχεδόν όλο το χρόνο παγωμένο, κατάλευκο από το χιόνι, με μικρά χαμηλά σπιτάκια με καμινάδες που έβγαζαν καπνό από τα αναμμένα τζάκια. Ήταν κτισμένο στους πρόποδες του βουνού Βίνα², ώστε να μένει προστατευμένο από τους δυνατούς ανέμους. Τις λίγες μέρες που το χιόνι έλιωνε, μεταμορφωνόταν σ' ένα μαγευτικό πολύχρωμο τοπίο, γεμάτο ευωδιές από τα ανθισμένα λουλούδια.

Όλο τον υπόλοιπο χρόνο, τα παιδάκια φορούσαν τα παγοπέδιλά τους και, με όμορφες χορευτικές φιγούρες στον πάγο, ξεκινούσαν τη διαδρομή τους για το σχολείο. Έπαιζαν και γελούσαν και, όταν τελικά έφταναν στο προαύλιό του, εμφανίζονταν με κατακόκκινα μαγουλάκια από το κρύο και την έξαψη του παιχνιδιού.

¹ Σνιόρ: χιόνι στα Ισλανδικά

² Βίνα: νίκη στα Ισλανδικά

Σχεδόν όλα φορούσαν μάλλινα σκουφάκια. Τα κοριτσάκια έκαναν πλεξούδες τα μαλλάκια τους, που ξέφευγαν δεξιά και αριστερά από τους σκούφους και χόρευαν στον αέρα. Τα αγοράκια διάλεξαν να φορέσουν αστείους σκούφους με

αυτιά μεγάλα ή φατσούλες ζώων που γελούσαν. Έτσι όπως γλίστραγαν με τα παγοπέδιλά τους, οι σκούφοι χοροπηδούσαν προκαλώντας το γέλιο και την προσοχή των κοριτσιών. Όλα ήταν ένα ατελείωτο παιχνίδι που ησύχαζε κάθε βράδυ στο κρεβατάκι του κάθε παιδιού.

Η μισ Πάϊ

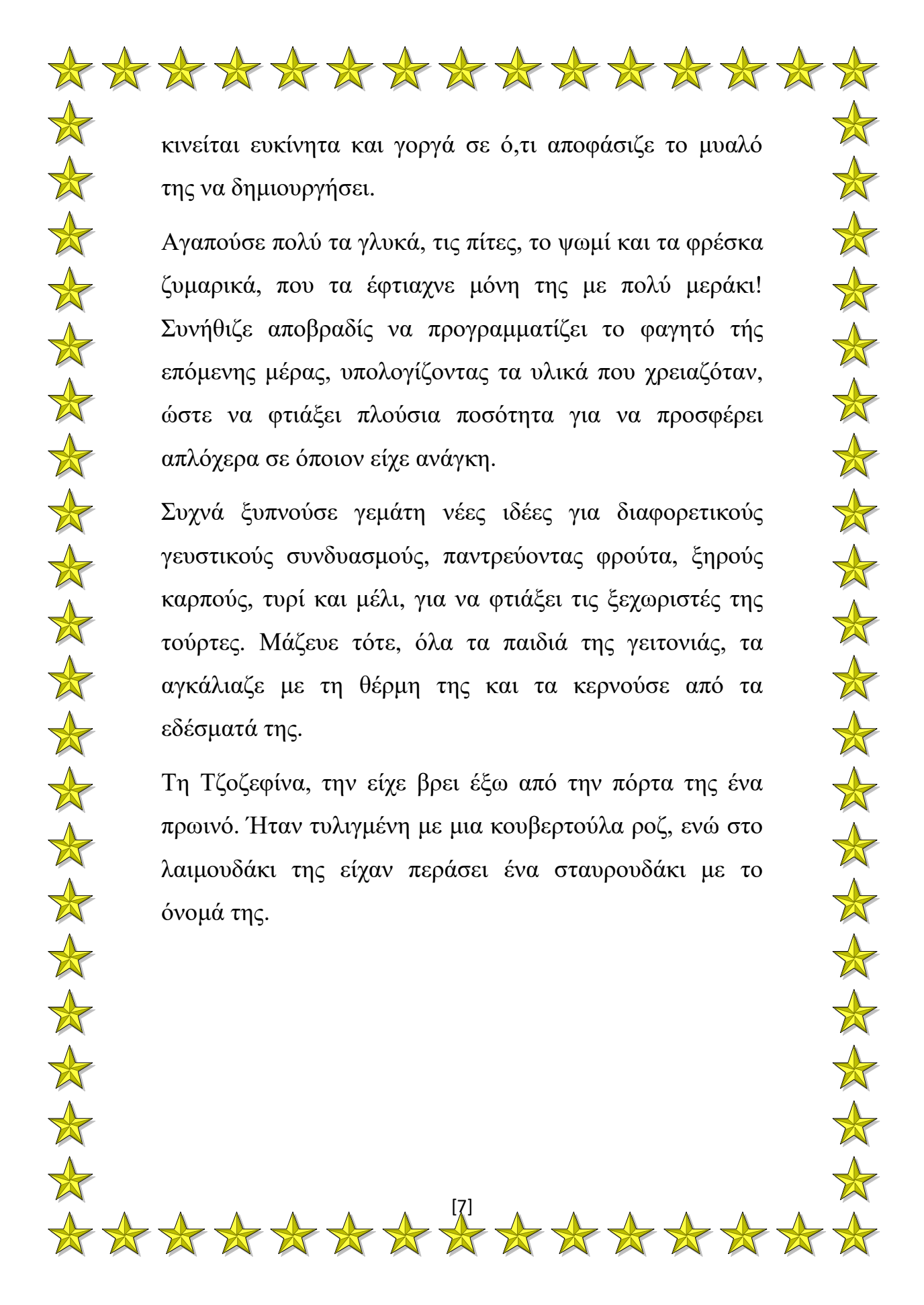
Σ

αυτό το χωριουδάκι ζούσε ένα μικρό κοριτσάκι που

το έλεγαν Τζοζεφίνα. Εκείνη την ημέρα είχε τα γενέθλιά της• είχε κλείσει μόλις τα έξι της χρόνια. Η γιαγιά της, που τη φώναζαν Μισ Πάϊ, της είχε ετοιμάσει μια πανέμορφη τούρτα με κεράσια, κρέμα από βατόμουρα, και λευκή σοκολάτα. Τα κεράσια με τα βατόμουρα αγκάλιαζαν ένα μεγάλο και όμορφο ‘Χρόνια Πολλά’ που είχε γράψει η ίδια με σαντιγί για τη μικρή της Τζοζεφίνα.

Η Μισ Πάϊ είχε μακριά μαύρα σγουρά μαλλιά, που συνήθιζε να τα μαζεύει σ’ έναν όμορφο κότσο. Αυτά που δέσποζαν όμως στο πρόσωπό της, ήταν τα δύο μεγάλα εκφραστικά μάτια της, που το χρώμα τους άλλαζε ανάλογα με τη διάθεσή της. Άλλοτε γινόταν βαθύ μαύρο, και άλλοτε πάλι μετατρέποταν σ’ ένα ζεστό μελί χρώμα.

Δεξιά και αριστερά από τα χείλη της, σχηματίζονταν δύο μικρά λακκάκια που, όταν γελούσε, την έκαναν την πιο γλυκιά γιαγιά του κόσμου! Ήταν ψηλή και λίγο στρουμπουλή, με ατελείωτη ενέργεια που την έκανε να

A decorative border of yellow stars with black outlines surrounds the text. The stars are arranged in a rectangular frame, with one row at the top, one at the bottom, and vertical columns on the left and right sides.

κινείται ευκίνητα και γοργά σε ό,τι αποφάσιζε το μυαλό της να δημιουργήσει.

Αγαπούσε πολύ τα γλυκά, τις πίτες, το ψωμί και τα φρέσκα ζυμαρικά, που τα έφτιαχνε μόνη της με πολύ μεράκι! Συνήθιζε αποβραδís να προγραμματίζει το φαγητό τής επόμενης μέρας, υπολογίζοντας τα υλικά που χρειαζόταν, ώστε να φτιάξει πλούσια ποσότητα για να προσφέρει απλόχερα σε όποιον είχε ανάγκη.

Συχνά ξυπνούσε γεμάτη νέες ιδέες για διαφορετικούς γευστικούς συνδυασμούς, παντρεύοντας φρούτα, ξηρούς καρπούς, τυρί και μέλι, για να φτιάξει τις ξεχωριστές της τούρτες. Μάζευε τότε, όλα τα παιδιά της γειτονιάς, τα αγκάλιαζε με τη θέρμη της και τα κερνούσε από τα εδέσματά της.

Τη Τζοζεφίνα, την είχε βρει έξω από την πόρτα της ένα πρωινό. Ήταν τυλιγμένη με μια κουβερτούλα ροζ, ενώ στο λαιμουδάκι της είχαν περάσει ένα σταυρουδάκι με το όνομά της.

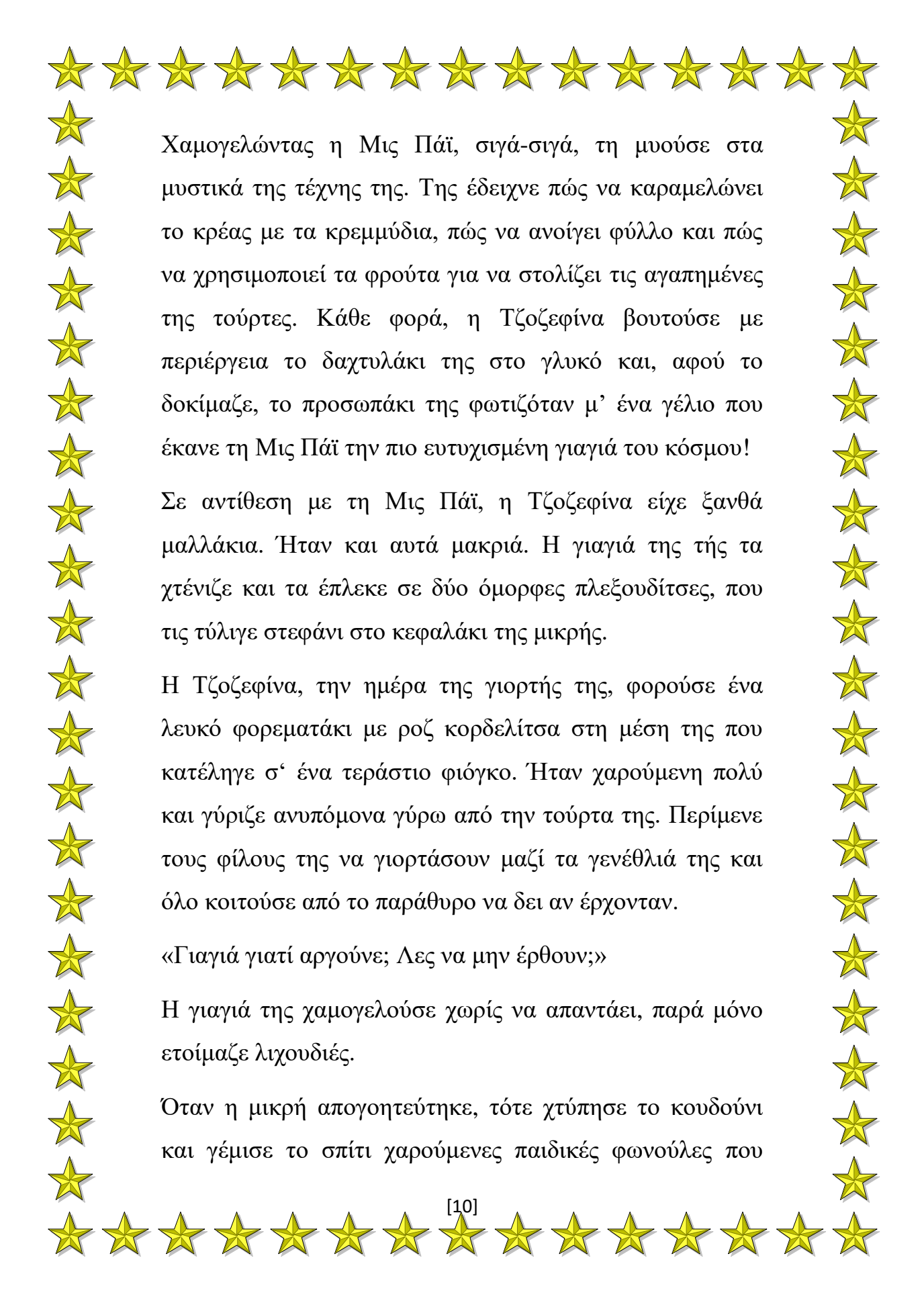

Η Τζοζεφίνα

Καθώς περνούσε ο καιρός, η μικρή μεγάλωνε και

γινόταν ένα πανέμορφο και γλυκύτατο κοριτσάκι! Στην αρχή μπουσουλώντας, εξερευνούσε το χώρο γύρω της, αγγίζοντας ό,τι έφταναν τα χεράκια της. Αργότερα, με μικρά ασταθή βηματάκια, κρεμιόταν από την ποδιά της γιαγιάς της, για να την πάρει αγκαλίτσα. Τότε η Μις Πάϊ τη σήκωνε ψηλά στον αέρα και τη γέμιζε φιλάκια που έκαναν και τις δυο τους να γελάνε και να λάμπουν από ευτυχία!

Μεγαλώνοντας η Τζοζεφίνα άρχισε να μαθαίνει από τη γιαγιά της τη μαγεία των φρέσκων υλικών, που γεννούσε η φύση. Έφτιαχνε μικρά βουναλάκια με το κάθε μπαχαρικό ξεχωριστά• κανέλα, γαρίφαλο, κουρκουμά, μπαχάρι, γλυκάνισο, πάπρικα και ό,τι άλλο αγόραζε η Μις Πάϊ για τις δημιουργίες της. Πλησίαζε τη μυτούλα της, τα μύριζε, και μετά έπαιρνε λίγο με το δαχτυλάκι της και τα δοκίμαζε. Συνέχιζε με μικρές δοκιμές ταιριάσματος, πασπαλίζοντας πάνω στα λαχανικά που τα βουτούσε μετά σε σάλτσα από γιαούρτι και τυρί.

Χαμογελώντας η Μις Πάϊ, σιγά-σιγά, τη μούσε στα μυστικά της τέχνης της. Της έδειχνε πώς να καραμελώνει το κρέας με τα κρεμμύδια, πώς να ανοίγει φύλλο και πώς να χρησιμοποιεί τα φρούτα για να στολίζει τις αγαπημένες της τούρτες. Κάθε φορά, η Τζοζεφίνα βουτούσε με περιέργεια το δαχτυλάκι της στο γλυκό και, αφού το δοκίμαζε, το προσωπάκι της φωτιζόταν μ' ένα γέλιο που έκανε τη Μις Πάϊ την πιο ευτυχισμένη γιαγιά του κόσμου!

Σε αντίθεση με τη Μις Πάϊ, η Τζοζεφίνα είχε ξανθά μαλλάκια. Ήταν και αυτά μακριά. Η γιαγιά της τής τα χτένιζε και τα έπλεκε σε δύο όμορφες πλεξουδίτσες, που τις τύλιγε στεφάνι στο κεφαλάκι της μικρής.

Η Τζοζεφίνα, την ημέρα της γιορτής της, φορούσε ένα λευκό φορεματάκι με ροζ κορδελίτσα στη μέση της που κατέληγε σ' ένα τεράστιο φιόγκο. Ήταν χαρούμενη πολύ και γύριζε ανυπόμονα γύρω από την τούρτα της. Περίμενε τους φίλους της να γιορτάσουν μαζί τα γενέθλιά της και όλο κοιτούσε από το παράθυρο να δει αν έρχονταν.

«Γιαγιά γιατί αργούνε; Λες να μην έρθουν;»

Η γιαγιά της χαμογελούσε χωρίς να απαντάει, παρά μόνο ετοίμαζε λιχουδιές.

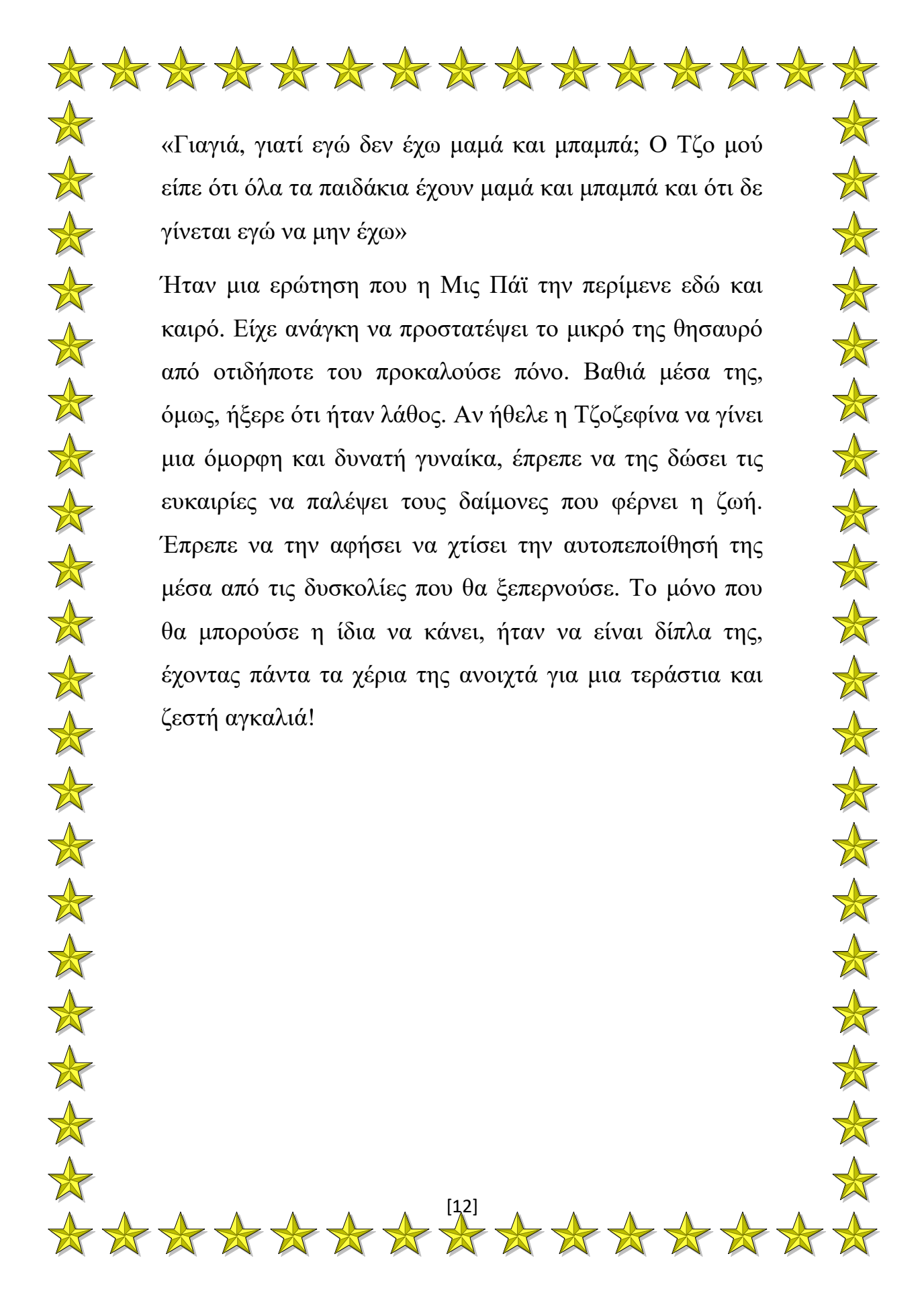
Όταν η μικρή απογοητεύτηκε, τότε χτύπησε το κουδούνι και γέμισε το σπίτι χαρούμενες παιδικές φωνούλες που

φώναζαν δυνατά τη λέξη «ΕΚΠΛΗΞΗ». Όρμησαν όλα τα παιδάκια γύρω της και χοροπηδώντας τη γέμισαν φιλάκια και μικρά δωράκια.

Η Μις Πάϊ ένιωθε ευγνωμοσύνη για το δώρο που της έφερε η ζωή έξι χρόνια πριν, έξω από την πόρτα της. Ήταν ένα θαύμα που τη γέμισε σκοπό και χαρά για την υπόλοιπη ζωή της.

Όταν τελείωσε το πάρτι, η μικρή κάθισε μελαγχολικά, ακουμπώντας τους αγκώνες της στο μεγάλο τραπέζι, και στηρίζοντας το κεφαλάκι της με τα δυο της χεράκια στα κόκκινα μαγουλάκια της.

«Γιαγιά, γιατί εγώ δεν έχω μαμά και μπαμπά; Ο Τζο μού είπε ότι όλα τα παιδάκια έχουν μαμά και μπαμπά και ότι δε γίνεται εγώ να μην έχω»

Ήταν μια ερώτηση που η Μις Πάϊ την περίμενε εδώ και καιρό. Είχε ανάγκη να προστατέψει το μικρό της θησαυρό από οτιδήποτε του προκαλούσε πόνο. Βαθιά μέσα της, όμως, ήξερε ότι ήταν λάθος. Αν ήθελε η Τζοζεφίνα να γίνει μια όμορφη και δυνατή γυναίκα, έπρεπε να της δώσει τις ευκαιρίες να παλέψει τους δαίμονες που φέρνει η ζωή. Έπρεπε να την αφήσει να χτίσει την αυτοπεποίθησή της μέσα από τις δυσκολίες που θα ξεπερνούσε. Το μόνο που θα μπορούσε η ίδια να κάνει, ήταν να είναι δίπλα της, έχοντας πάντα τα χέρια της ανοιχτά για μια τεράστια και ζεστή αγκαλιά!

Το δώρο της ζωής

Το σπιτάκι που ζούσαν ήταν μικρό αλλά πολύ όμορφο

και ζεστό! Η κουζίνα με την τραπεζαρία και το καθιστικό ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο. Ένα τετράγωνο δωμάτιο που έδινε στην κάθε μία το χώρο να συγκεντρώνεται για να δημιουργεί. Έδινε, όμως, και κάτι παραπάνω• τη δυνατότητα, να διακόπτουν για λίγο και να συζητάνε, μέσα από δικούς τους προβληματισμούς, τις ανησυχίες τους.

Στους τοίχους η Μις Πάϊ είχε κρεμάσει διάφορα όμορφα ξύλινα αντικείμενα. Από την πλευρά που μαγείρευε, κρέμονταν κουτάλες με χερούλια ζωγραφισμένα σε διάφορα χρώματα. Στα ράφια παρατάσσονταν κατσαρόλες και τηγάνια, όλα φτιαγμένα από χαλκό, που συχνά τα φρόντιζε τρίβοντάς τα με ξύδι και αλάτι για να γυαλίσουν. Πιο δίπλα, στέγνωναν πορσελάνινα πιάτα με μπλε και κόκκινες μπορντούρες και σχέδια στον πάτο που συχνά η μικρή τα έβλεπε να αλλάζουν χρώμα ανάλογα με τη θερμότητα του φαγητού.

Σε διαφορετικό ράφι, δίπλα στο παράθυρο, ήταν τοποθετημένα όμορφα πήλινα γλαστράκια με μυρωδικά,

που το καθένα είχε χαραγμένο την ονομασία του φυτού του. Τα βαζάκια με τα μπαχαρικά της και οι μεγάλες κανέλες βρίσκονταν πιο κάτω, σε χαμηλότερο ράφι, σε γυάλες, όλες καθαρές και τακτοποιημένες.

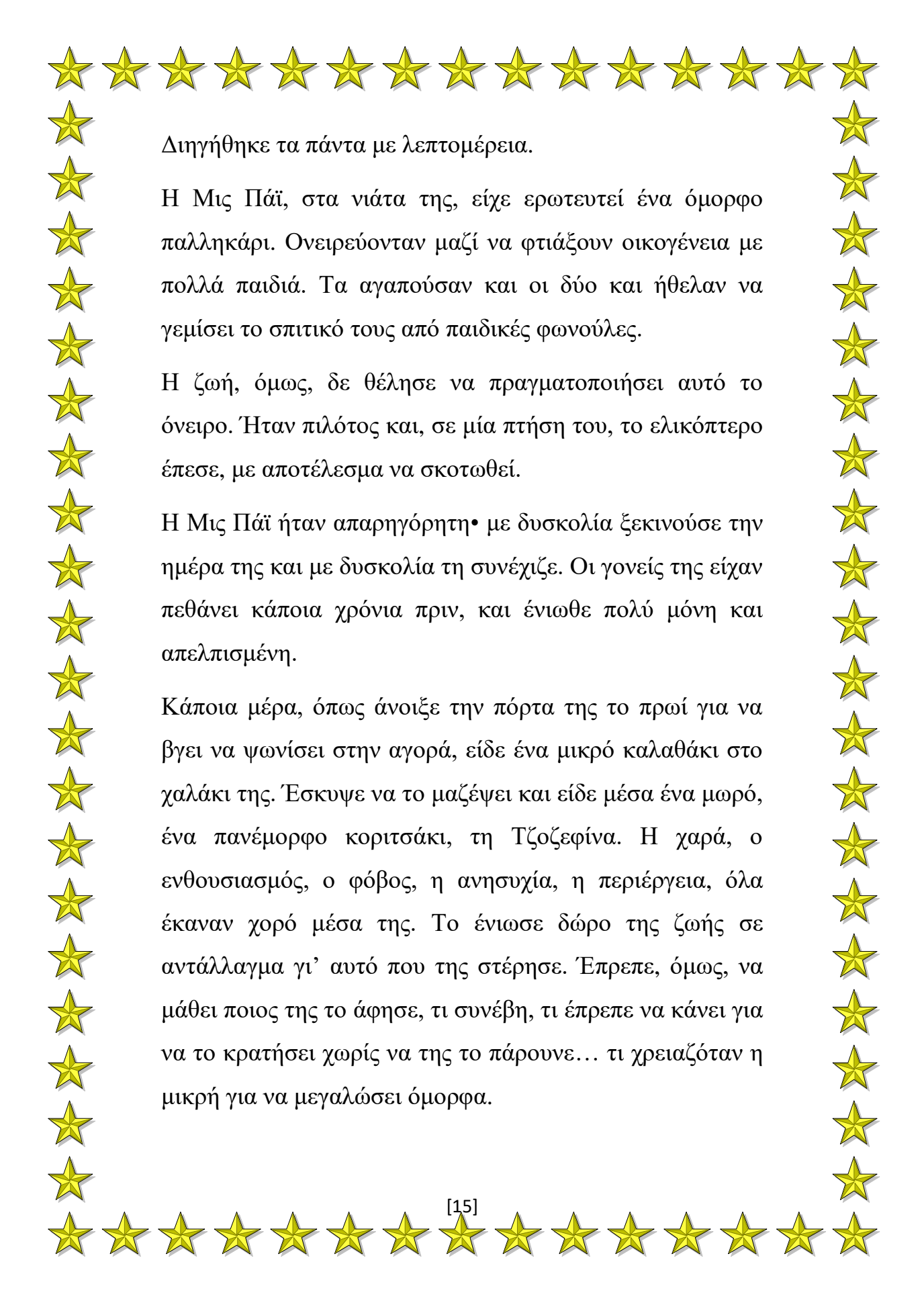
Στο διπλανό τοίχο, είχε φτιάξει ένα τεράστιο κάδρο που ξεκινούσε από το ταβάνι και έφτανε στο πάτωμα. Κάθε φορά που έδινε ένα γλυκό σε κάποιον, του ζητούσε και μία ζωγραφιά. Έπαιρνε τη ζωγραφιά, και την τοποθετούσε μέσα του. Με τα χρόνια είχε γεμίσει, σχηματίζοντας ένα τεράστιο παζλ από αγαπημένες εικόνες της καθημερινότητας.

Στη γωνία ήταν το τζάκι με μια κουνιστή πολυθρόνα που καθόταν εκεί κάθε βράδυ και διάβαζε βιβλία, κρατώντας στην αγκαλιά της τη μικρή Τζοζεφίνα.

Έτσι και τώρα, κάθισε στην αγαπημένη της θέση και ζήτησε από τη μικρή να έρθει να κάτσει δίπλα της, από την πλευρά που ήταν το τζάκι, στις μεγάλες μαξιλάρες που ήταν ζεστές από τη φωτιά που σιγόκαιγε.

Στην ποδιά της κρατούσε τη ροζ κουβερτούλα που συντρόφευε τη Τζοζεφίνα στην πρώτη της επίσκεψη. Όταν κάθισε η μικρή, της χάιδεψε το κεφαλάκι και ξεκίνησε την ιστορία της σαν παραμύθι

«μια φορά κι ένα καιρό.....»

Διηγήθηκε τα πάντα με λεπτομέρεια.

Η Μις Πάϊ, στα νιάτα της, είχε ερωτευτεί ένα όμορφο παλληκάρι. Ονειρεύονταν μαζί να φτιάξουν οικογένεια με πολλά παιδιά. Τα αγαπούσαν και οι δύο και ήθελαν να γεμίσει το σπιτικό τους από παιδικές φωνούλες.

Η ζωή, όμως, δε θέλησε να πραγματοποιήσει αυτό το όνειρο. Ήταν πιλότος και, σε μία πτήση του, το ελικόπτερο έπεσε, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί.

Η Μις Πάϊ ήταν απαρηγόρητη• με δυσκολία ξεκινούσε την ημέρα της και με δυσκολία τη συνέχιζε. Οι γονείς της είχαν πεθάνει κάποια χρόνια πριν, και ένιωθε πολύ μόνη και απελπισμένη.

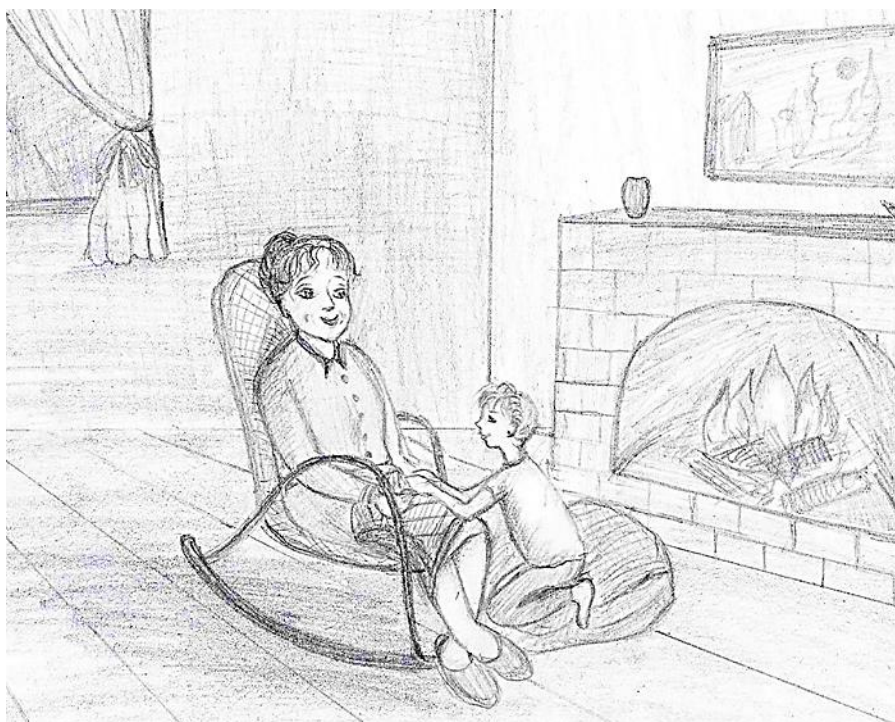
Κάποια μέρα, όπως άνοιξε την πόρτα της το πρωί για να βγει να ψωνίσει στην αγορά, είδε ένα μικρό καλαθάκι στο χαλάκι της. Έσκυψε να το μαζέψει και είδε μέσα ένα μωρό, ένα πανέμορφο κοριτσάκι, τη Τζοζεφίνα. Η χαρά, ο ενθουσιασμός, ο φόβος, η ανησυχία, η περιέργεια, όλα έκαναν χορό μέσα της. Το ένιωσε δώρο της ζωής σε αντάλλαγμα γι' αυτό που της στέρησε. Έπρεπε, όμως, να μάθει ποιος της το άφησε, τι συνέβη, τι έπρεπε να κάνει για να το κρατήσει χωρίς να της το πάρουνε... τι χρειαζόταν η μικρή για να μεγαλώσει όμορφα.

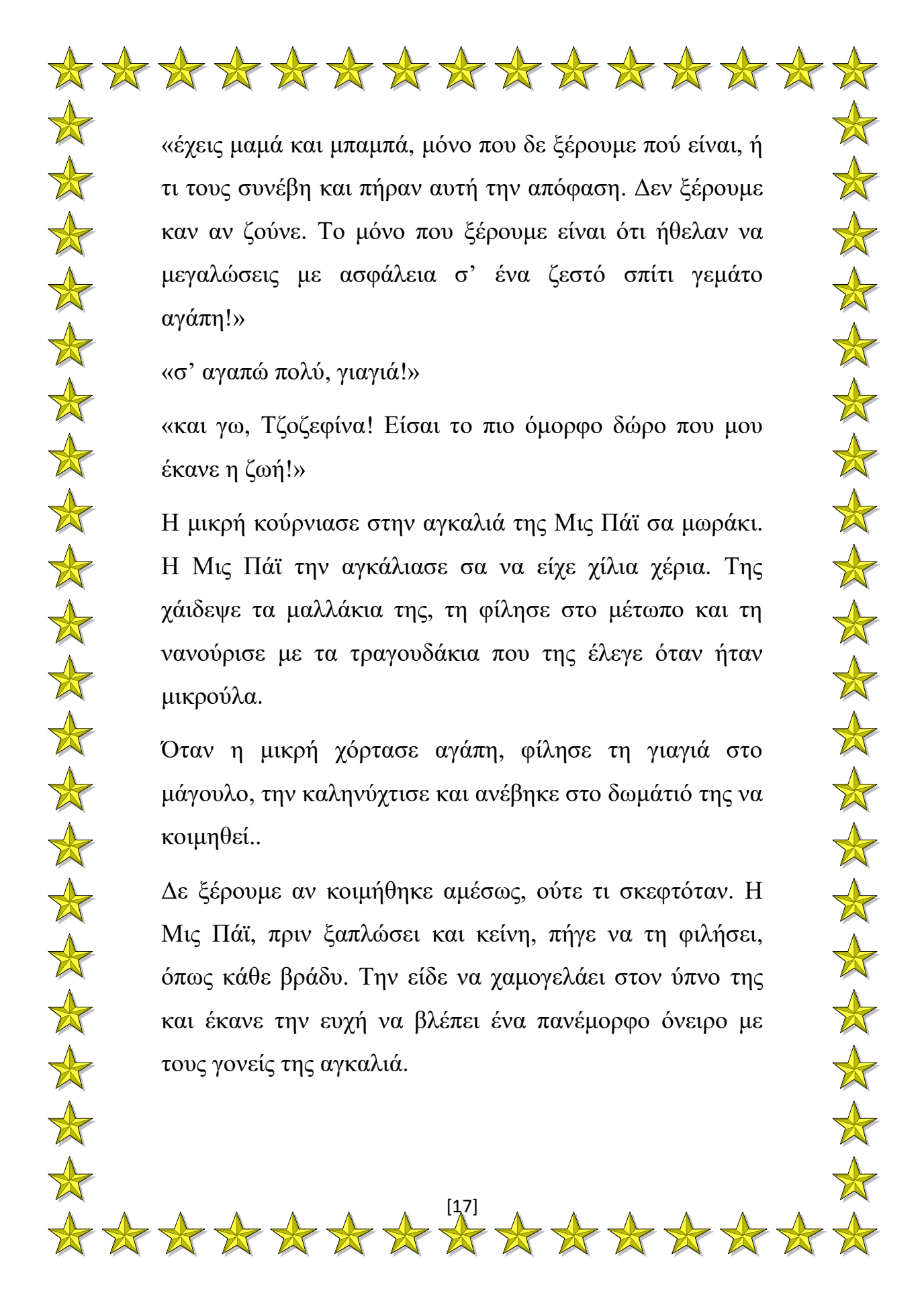
Κοίταξε δεξιά και αριστερά μήπως έβλεπε κάποιον, όμως κανένας δεν υπήρχε να της λύσει τις απορίες.

Έβαλε μέσα στο σπίτι τη Τζοζεφίνα, την ακούμπησε στο κρεβάτι της ανάμεσα στα μαξιλάρια της, ώστε να νιώθει ασφάλεια, και έτρεξε γρήγορα να αγοράσει γάλα για να την ταΐσει.

Τα επόμενά της βήματα ήταν να ψάξει για τους γονείς της. Ζήτησε από μία γειτόνισσα να τη φροντίζει όσο θα έλλειπε από το σπίτι, ώστε να βγάλει μία άκρη. Δεν κατάφερε να μάθει κάτι, και έτσι το μόνο που έκανε ήταν να την υιοθετήσει νιώθοντας απέραντη ευγνωμοσύνη!

Όταν τελείωσε τη διήγησή της, τής είπε τρυφερά

«έχεις μαμά και μπαμπά, μόνο που δε ξέρουμε πού είναι, ή τι τους συνέβη και πήραν αυτή την απόφαση. Δεν ξέρουμε καν αν ζούνε. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι ήθελαν να μεγαλώσεις με ασφάλεια σ' ένα ζεστό σπίτι γεμάτο αγάπη!»

«σ' αγαπώ πολύ, γιαγιά!»

«και γω, Τζοζεφίνα! Είσαι το πιο όμορφο δώρο που μου έκανε η ζωή!»

Η μικρή κούρνιασε στην αγκαλιά της Μις Πάϊ σα μωράκι. Η Μις Πάϊ την αγκάλιασε σα να είχε χίλια χέρια. Της χαίδεψε τα μαλλάκια της, τη φίλησε στο μέτωπο και τη νανούρισε με τα τραγουδάκια που της έλεγε όταν ήταν μικρούλα.

Όταν η μικρή χόρτασε αγάπη, φίλησε τη γιαγιά στο μάγουλο, την καληνύχτισε και ανέβηκε στο δωμάτιό της να κοιμηθεί..

Δε ξέρουμε αν κοιμήθηκε αμέσως, ούτε τι σκεφτόταν. Η Μις Πάϊ, πριν ξαπλώσει και κείνη, πήγε να τη φιλήσει, όπως κάθε βράδυ. Την είδε να χαμογελάει στον ύπνο της και έκανε την ευχή να βλέπει ένα πανέμορφο όνειρο με τους γονείς της αγκαλιά.

Ο πόνος

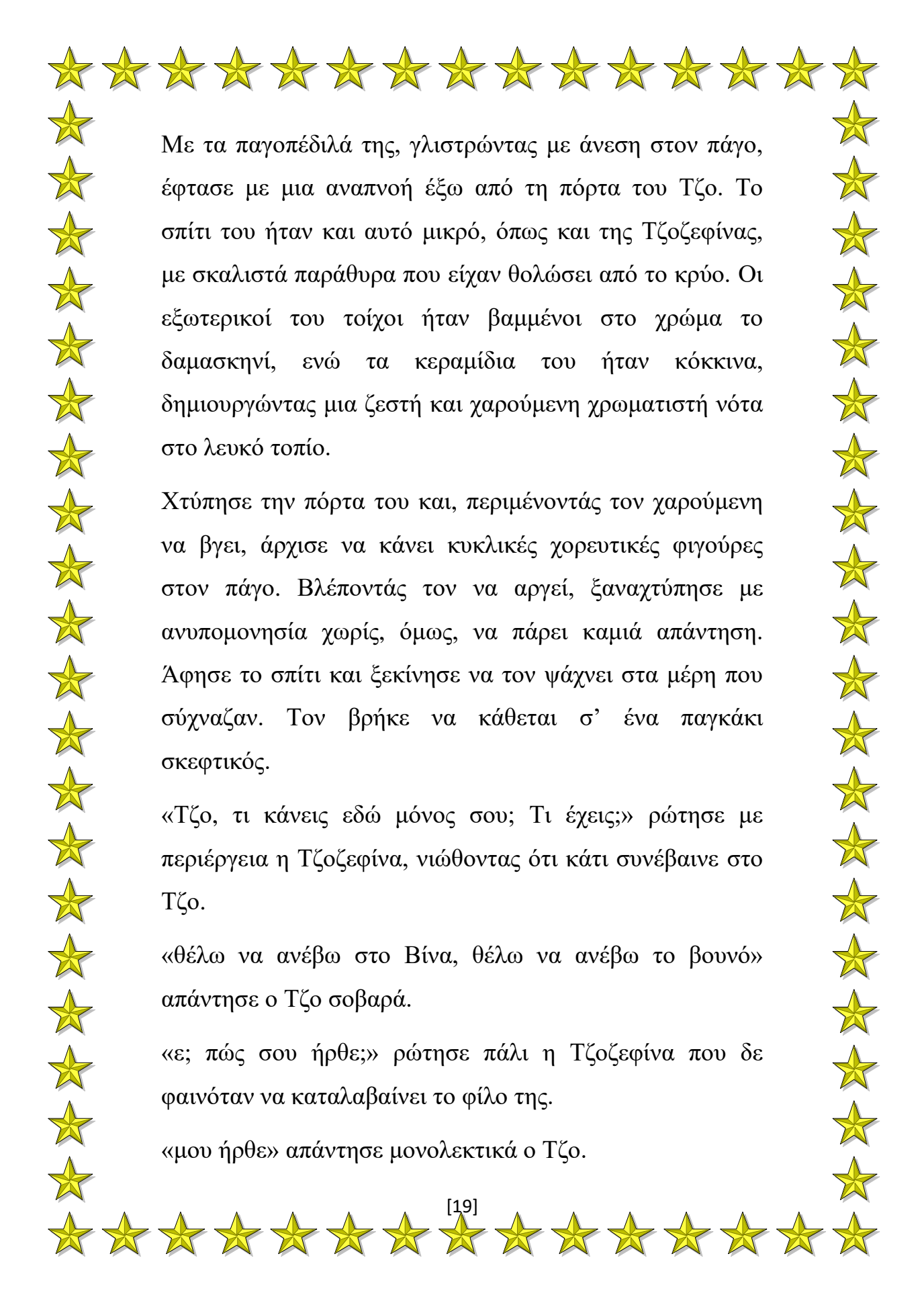
Η

Μις Πάϊ πήρε το καφεδάκι της, ένα κομμάτι κέικ

και κάθισε στην αγαπημένη της θέση δίπλα στο παράθυρο, χαμογελαστή. Με τα χρόνια είχε μάθει να εκτιμάει και την πιο απλή στιγμή μέσα στην καθημερινότητά της. Της άρεσε να χαζεύει τη φύση, να βλέπει το Βίνα από μακριά, όπως ορθωνόταν χιονισμένο και επιβλητικό. Άφηνε τις σκέψεις της ελεύθερες και ένιωθε την ομορφιά της ησυχίας!

«γιαγιά, μπορεί να έρθει ο Τζο σήμερα να παίξουμε;» άκουσε τη δυνατή φωνή της Τζοζεφίνας καθώς η μικρή κατέβαινε τρέχοντας τα σκαλιά. Η μικρή όρμησε στην αγκαλιά της και επανέλαβε με έξαψη την ερώτησή της. Τότε η Μις Πάϊ, αφού τη φίλησε, της απάντησε

«θα φτιάξω την αγαπημένη σας τυρόπιτα για μεσημεριανό μαζί με πασταφλόρα με μαρμελάδα βατόμουρο. Ακόμη εδώ είσαι; Τρέξε να τον φωνάξεις» και μ' αυτά τα λόγια άνοιξε τα χέρια της για να ελευθερώσει τη μικρή, που σα σίφουνας εξαφανίστηκε κλείνοντας την εξώπορτα πίσω της.

Με τα παγοπέδιλά της, γλιστρώντας με άνεση στον πάγο, έφτασε με μια αναπνοή έξω από τη πόρτα του Τζο. Το σπίτι του ήταν και αυτό μικρό, όπως και της Τζοζεφίνας, με σκαλιστά παράθυρα που είχαν θολώσει από το κρύο. Οι εξωτερικοί του τοίχοι ήταν βαμμένοι στο χρώμα το δαμασκηνί, ενώ τα κεραμίδια του ήταν κόκκινα, δημιουργώντας μια ζεστή και χαρούμενη χρωματιστή νότα στο λευκό τοπίο.

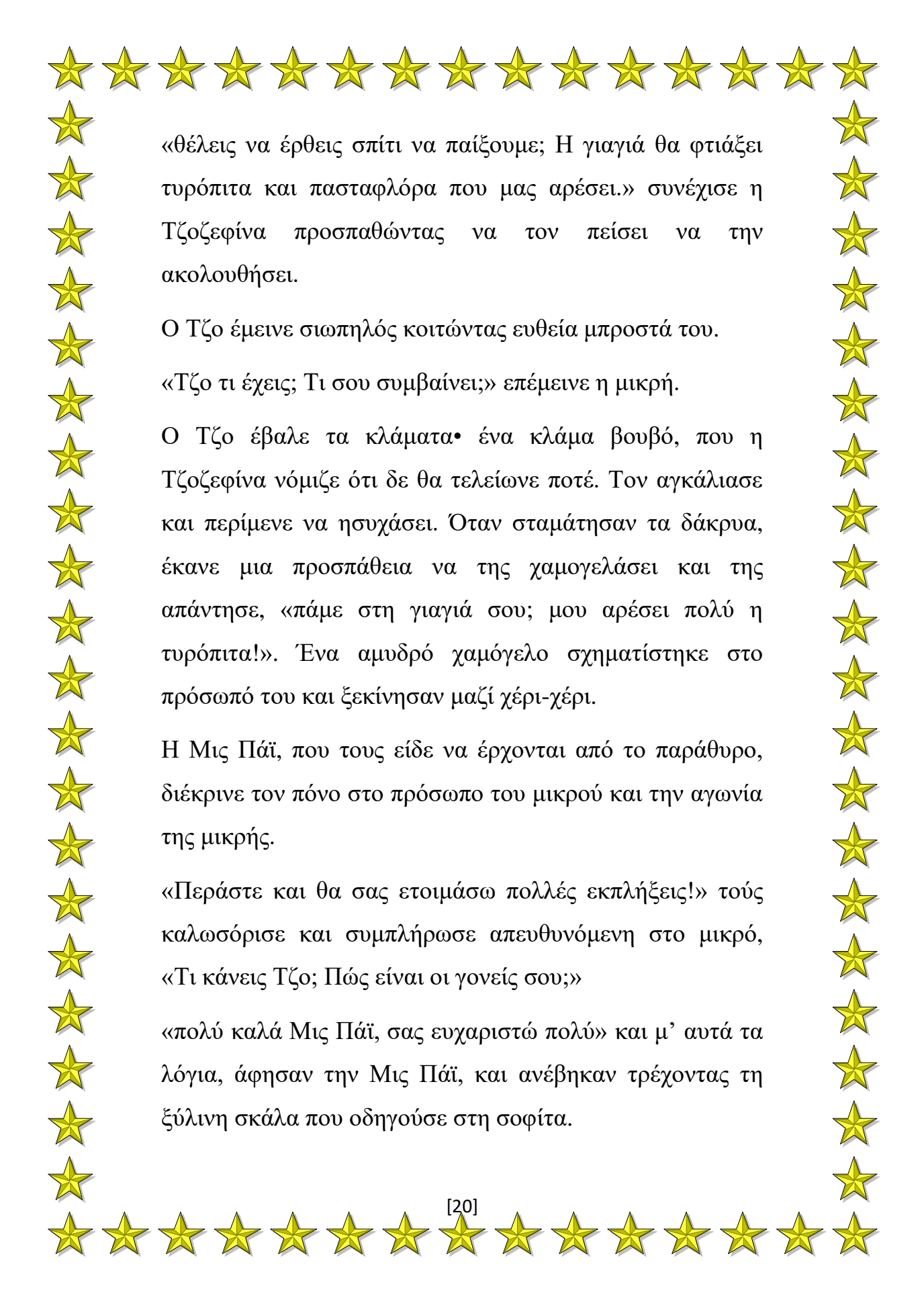
Χτύπησε την πόρτα του και, περιμένοντάς τον χαρούμενη να βγει, άρχισε να κάνει κυκλικές χορευτικές φιγούρες στον πάγο. Βλέποντάς τον να αργεί, ξαναχτύπησε με ανυπομονησία χωρίς, όμως, να πάρει καμιά απάντηση. Άφησε το σπίτι και ξεκίνησε να τον ψάχνει στα μέρη που σύχναζαν. Τον βρήκε να κάθεται σ' ένα παγκάκι σκεπτικός.

«Τζο, τι κάνεις εδώ μόνος σου; Τι έχεις;» ρώτησε με περιέργεια η Τζοζεφίνα, νιώθοντας ότι κάτι συνέβαινε στο Τζο.

«θέλω να ανέβω στο Βίνα, θέλω να ανέβω το βουνό» απάντησε ο Τζο σοβαρά.

«ε; πώς σου ήρθε;» ρώτησε πάλι η Τζοζεφίνα που δε φαινόταν να καταλαβαίνει το φίλο της.

«μου ήρθε» απάντησε μονολεκτικά ο Τζο.

«θέλεις να έρθεις σπίτι να παίξουμε; Η γιαγιά θα φτιάξει τυρόπιτα και πασταφλόρα που μας αρέσει.» συνέχισε η Τζοζεφίνα προσπαθώντας να τον πείσει να την ακολουθήσει.

Ο Τζο έμεινε σιωπηλός κοιτώντας ευθεία μπροστά του.

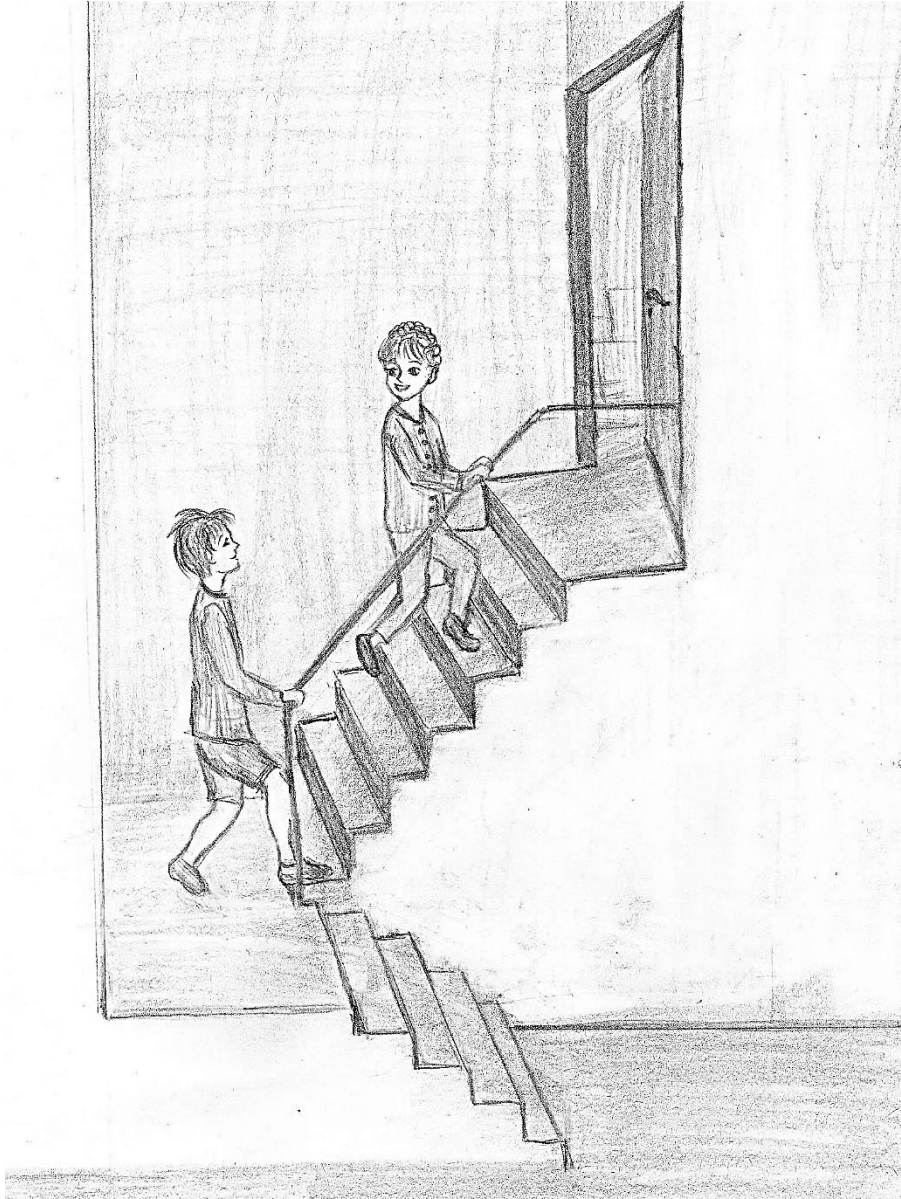
«Τζο τι έχεις; Τι σου συμβαίνει;» επέμεινε η μικρή.

Ο Τζο έβαλε τα κλάματα• ένα κλάμα βουβό, που η Τζοζεφίνα νόμιζε ότι δε θα τελείωνε ποτέ. Τον αγκάλιασε και περίμενε να ησυχάσει. Όταν σταμάτησαν τα δάκρυα, έκανε μια προσπάθεια να της χαμογελάσει και της απάντησε, «πάμε στη γιαγιά σου; μου αρέσει πολύ η τυρόπιτα!». Ένα αμυδρό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του και ξεκίνησαν μαζί χέρι-χέρι.

Η Μις Πάϊ, που τους είδε να έρχονται από το παράθυρο, διέκρινε τον πόνο στο πρόσωπο του μικρού και την αγωνία της μικρής.

«Περάστε και θα σας ετοιμάσω πολλές εκπλήξεις!» τούς καλωσόρισε και συμπλήρωσε απευθυνόμενη στο μικρό, «Τι κάνεις Τζο; Πώς είναι οι γονείς σου;»

«πολύ καλά Μις Πάϊ, σας ευχαριστώ πολύ» και μ' αυτά τα λόγια, άφησαν την Μις Πάϊ, και ανέβηκαν τρέχοντας τη ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στη σοφίτα.

Η μεγάλη απόφαση

«Τους άκουσα να συζητάνε. Είδα τη μητέρα μου να

κλαίει και τον πατέρα μου να την παρηγορεί. Κατάλαβα ότι θα φύγει ο πατέρας μου. Άκουσα να της λέει ότι δεν μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα. Νομίζω ότι θα πάει στη Χώρα για να βρει δουλειά.

Γι' αυτό θέλω να ανέβω στο βουνό. Έμαθα ότι στην κορυφή υπάρχει ένας μάγος που σε κοιτάει βαθιά στα μάτια και διαβάζει την ανάγκη σου που την ικανοποιεί.»

«κι αν κάποιος θέλει να σκοτώσει, τότε τον βοηθάει να σκοτώσει;»

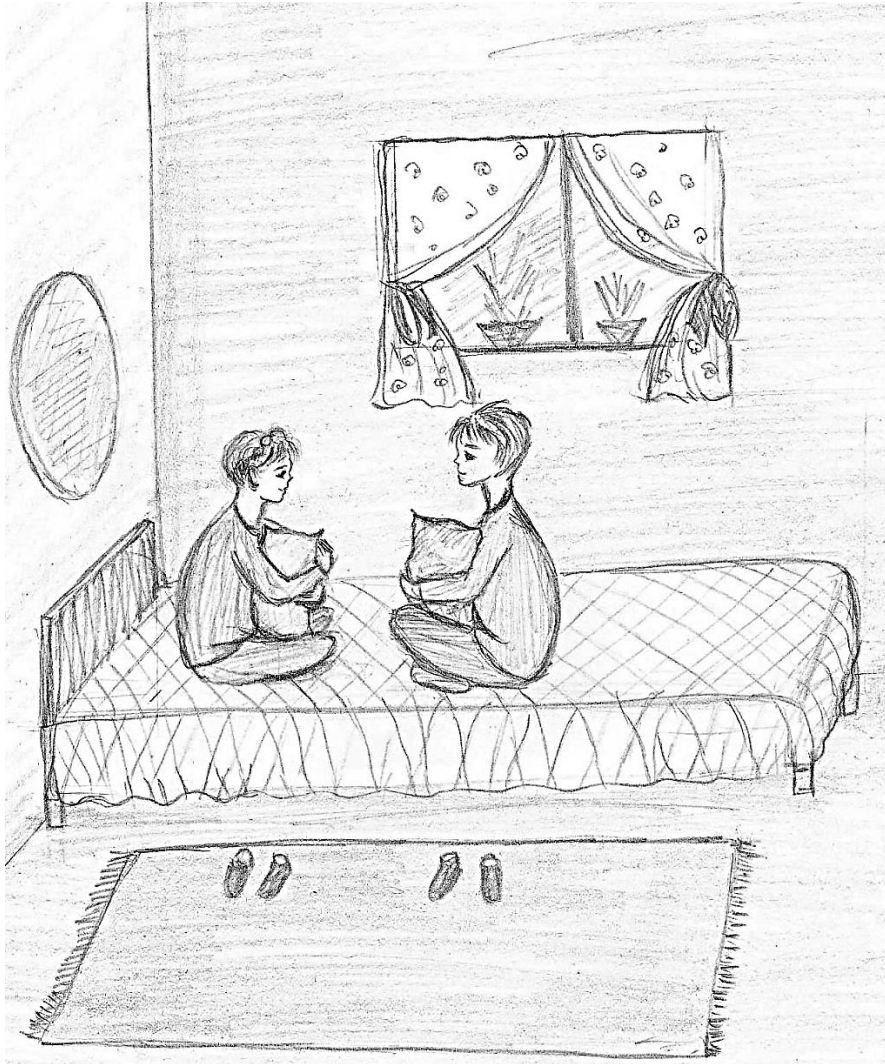
«ικανοποιεί την ανάγκη που έχεις, όχι την επιθυμία»

«Τζο, πώς θα ανέβεις εκεί πάνω;»

«δε ξέρω.. ξέρω μόνο ότι πρέπει. Δε μπορώ να τους βλέπω στενοχωρημένους, νιώθω ότι φταίω.»

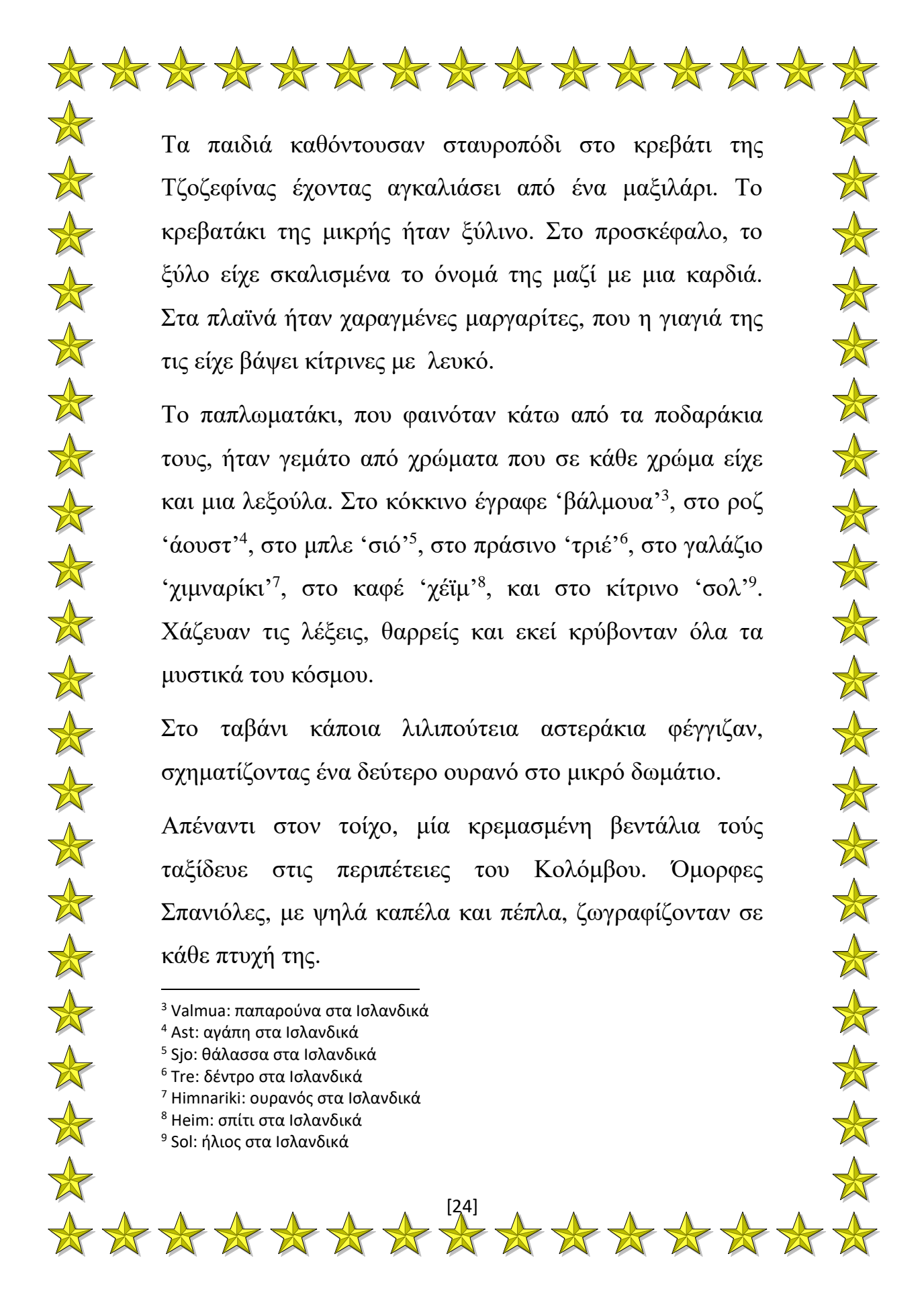
«γιατί;»

«δε ξέρω, ίσως να είμαι βάρος. Αν δεν με είχαν, μπορεί να μη χρειαζόταν να φύγει»

«Η γιαγιά μου λέει ότι είναι πολύ χαρούμενη που μ' έχει! Νομίζω ότι και οι γονείς σου είναι χαρούμενοι που σ' έχουν!» μετά από λίγο η Τζοζεφίνα συμπλήρωσε αποφασιστικά, «θα έρθω μαζί σου, θα πάμε μαζί να βρούμε το μάγο»

Έπεσε σιωπή στη σοφίτα. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ένας κούκος που μονότονα διαλαλούσε το τραγούδι του.

Τα παιδιά καθόντουσαν σταυροπόδι στο κρεβάτι της Τζοζεφίνας έχοντας αγκαλιάσει από ένα μαξιλάρι. Το κρεβατάκι της μικρής ήταν ξύλινο. Στο προσκέφαλο, το ξύλο είχε σκαλισμένα το όνομά της μαζί με μια καρδιά. Στα πλαϊνά ήταν χαραγμένες μαργαρίτες, που η γιαγιά της τις είχε βάψει κίτρινες με λευκό.

Το παπλωματάκι, που φαινόταν κάτω από τα ποδαράκια τους, ήταν γεμάτο από χρώματα που σε κάθε χρώμα είχε και μια λεξούλα. Στο κόκκινο έγραφε ‘βάλμουα’³, στο ροζ ‘άουστ’⁴, στο μπλε ‘σιό’⁵, στο πράσινο ‘τριέ’⁶, στο γαλάζιο ‘χιμναρίκι’⁷, στο καφέ ‘χέϊμ’⁸, και στο κίτρινο ‘σολ’⁹. Χάζευαν τις λέξεις, θαρρείς και εκεί κρύβονταν όλα τα μυστικά του κόσμου.

Στο ταβάνι κάποια λιλιπούτεια αστεράκια φέγγιζαν, σχηματίζοντας ένα δεύτερο ουρανό στο μικρό δωμάτιο.

Απέναντι στον τοίχο, μία κρεμασμένη βεντάλια τούς ταξίδευε στις περιπέτειες του Κολόμβου. Όμορφες Σπανιόλες, με ψηλά καπέλα και πέπλα, ζωγραφίζονταν σε κάθε πτυχή της.

³ Valmua: παπαρούνα στα Ισλανδικά

⁴ Ast: αγάπη στα Ισλανδικά

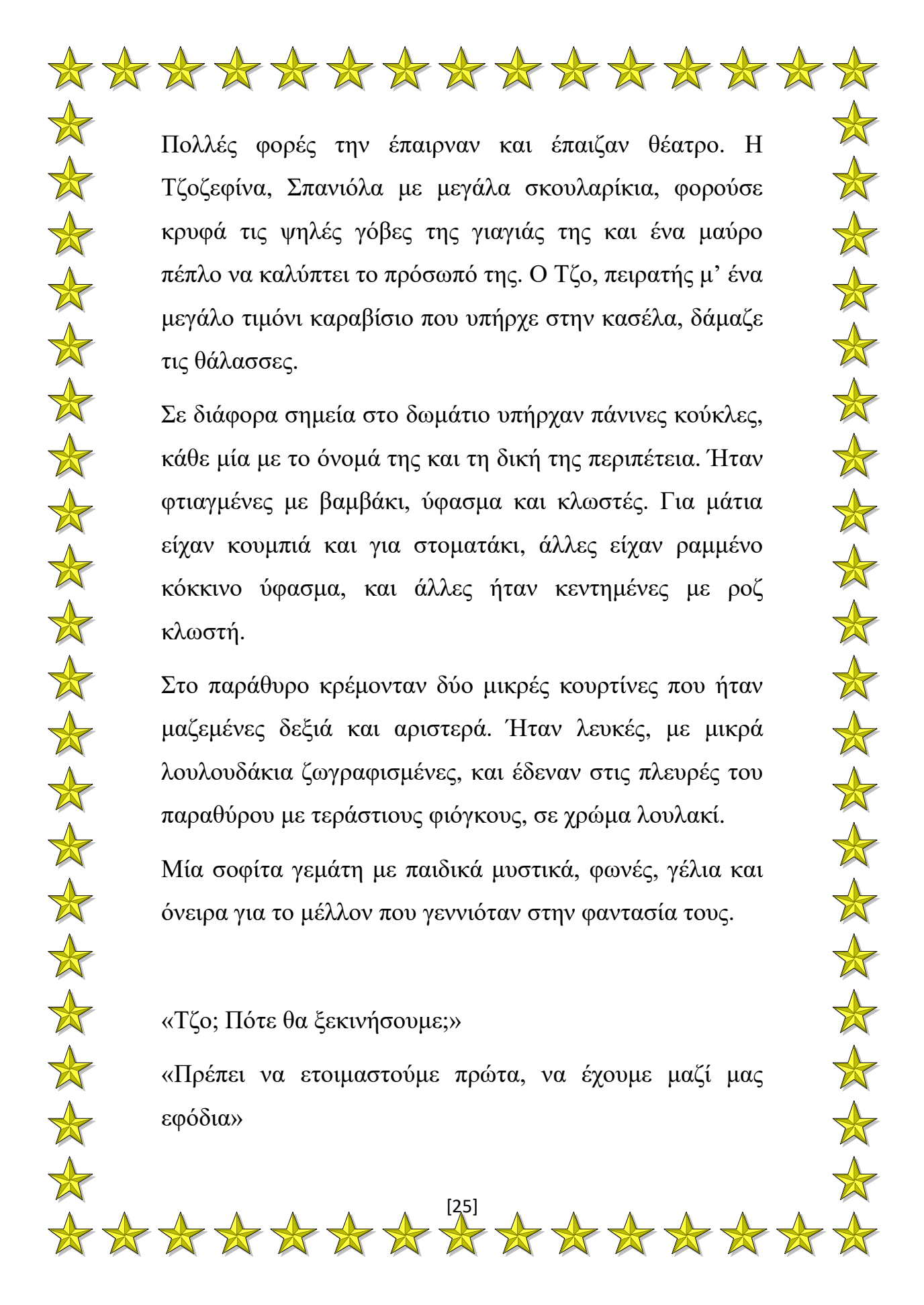
⁵ Sjo: θάλασσα στα Ισλανδικά

⁶ Tre: δέντρο στα Ισλανδικά

⁷ Himnariki: ουρανός στα Ισλανδικά

⁸ Heim: σπίτι στα Ισλανδικά

⁹ Sol: ήλιος στα Ισλανδικά

Πολλές φορές την έπαιρναν και έπαιζαν θέατρο. Η Τζοζεφίνα, Σπανιόλα με μεγάλα σκουλαρίκια, φορούσε κρυφά τις ψηλές γόβες της γιαγιάς της και ένα μαύρο πέπλο να καλύπτει το πρόσωπό της. Ο Τζο, πειρατής μ' ένα μεγάλο τιμόνι караβίσιο που υπήρχε στην κασέλα, δάμαζε τις θάλασσες.

Σε διάφορα σημεία στο δωμάτιο υπήρχαν πάνινες κούκλες, κάθε μία με το όνομά της και τη δική της περιπέτεια. Ήταν φτιαγμένες με βαμβάκι, ύφασμα και κλωστές. Για μάτια είχαν κουμπιά και για στοματάκι, άλλες είχαν ραμμένο κόκκινο ύφασμα, και άλλες ήταν κεντημένες με ροζ κλωστή.

Στο παράθυρο κρέμονταν δύο μικρές κουρτίνες που ήταν μαζεμένες δεξιά και αριστερά. Ήταν λευκές, με μικρά λουλουδάκια ζωγραφισμένες, και έδεναν στις πλευρές του παραθύρου με τεράστιους φιόγκους, σε χρώμα λουλακί.

Μία σοφίτα γεμάτη με παιδικά μυστικά, φωνές, γέλια και όνειρα για το μέλλον που γεννιόταν στην φαντασία τους.

«Τζο; Πότε θα ξεκινήσουμε;»

«Πρέπει να ετοιμαστούμε πρώτα, να έχουμε μαζί μας εφόδια»

«φοβάσαι;»

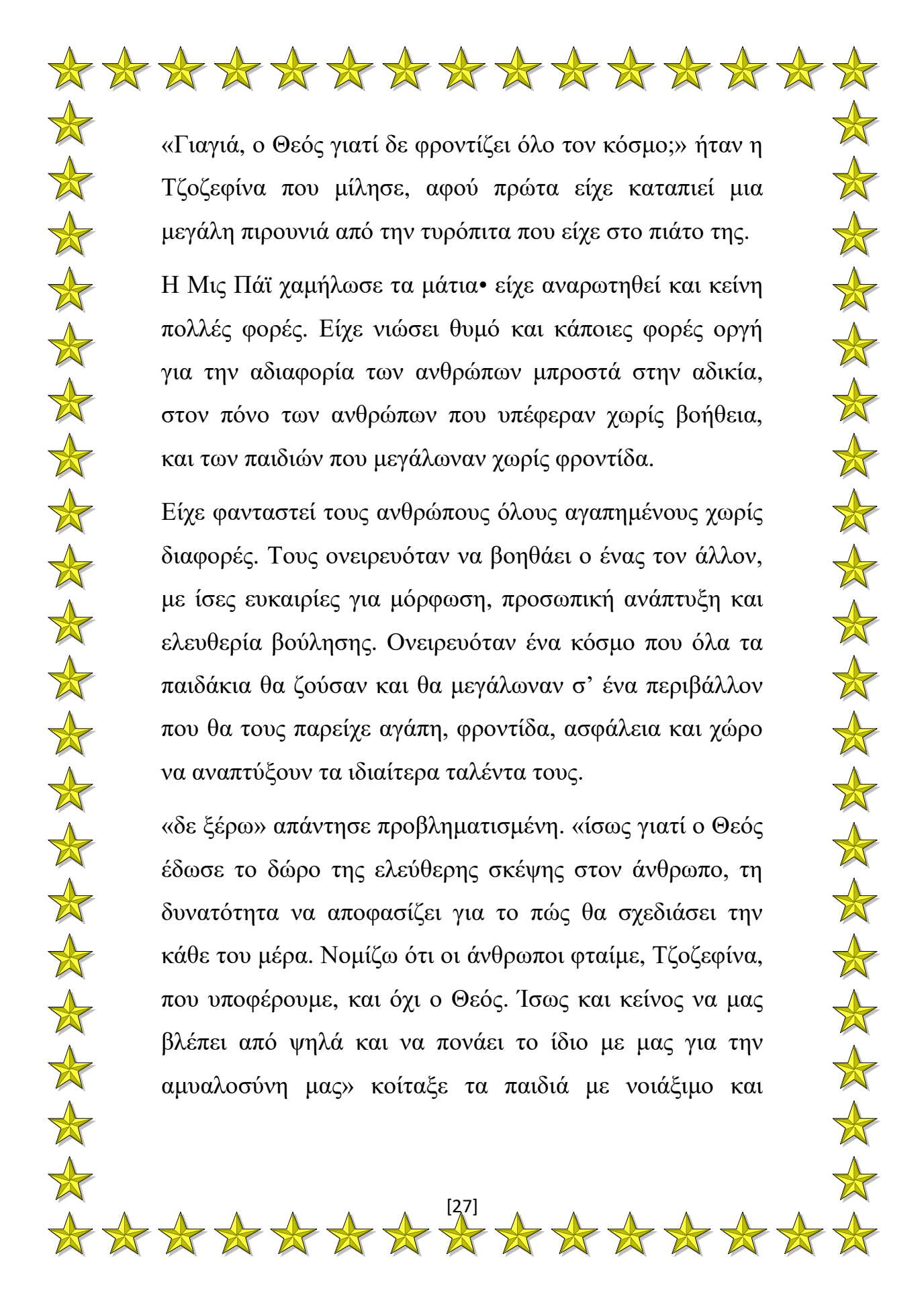
«ναι»

«και γω»

Η Μις Πάϊ, στο μεταξύ, ετοίμασε ένα νόστιμο γεύμα για τα παιδιά. Έφτιαξε τυρόπιτα μαζί μ' ένα μοσχομυρωδάτο σουφλέ λαχανικών. Για επιδόρπιο, έφτιαξε την αγαπημένη τους πασταφλόρα, που ζεστή ακόμη την σέρβιρε σε μια μεγάλη πορσελάνινη πιατέλα.

Έστρωσε το τραπέζι μ' ένα καθαρό λευκό τραπεζομάντηλο, τοποθέτησε τα φαγητά στο κέντρο και φώναξε τα παιδιά να τη βοηθήσουν στο σερβίρισμα.

Κατέβηκαν και τα δύο τρέχοντας. Είχαν στο μεταξύ πεινάσει και η μυρωδιά από το φούρνο που έψηνε τα είχε τραβήξει σα μαγνήτης! Πήρε το καθένα το πιάτο του και σερβιρίστηκε από μία μεγάλη μερίδα από την κάθε πιατέλα. Η Μις Πάϊ είχε γεμίσει τα ποτηράκια των παιδιών με φρεσκοστυμμένο χυμό από αρόνια, και τους τα έδωσε να τα τοποθετήσουν δίπλα στο πιάτο τους. Μόλις κάθισαν όλοι στο τραπέζι, η Μις Πάϊ ευχαρίστησε, με μια μικρή προσευχούλα, το Θεό για το όμορφο γεύμα που είχαν μπροστά τους, και χαμογέλασε στα παιδιά.

«Γιαγιά, ο Θεός γιατί δε φροντίζει όλο τον κόσμο;» ήταν η Τζοζεφίνα που μίλησε, αφού πρώτα είχε καταπιεί μια μεγάλη πιρουνιά από την τυρόπιτα που είχε στο πιάτο της.

Η Μις Πάϊ χαμήλωσε τα μάτια• είχε αναρωτηθεί και κείνη πολλές φορές. Είχε νιώσει θυμό και κάποιες φορές οργή για την αδιαφορία των ανθρώπων μπροστά στην αδικία, στον πόνο των ανθρώπων που υπέφεραν χωρίς βοήθεια, και των παιδιών που μεγάλωναν χωρίς φροντίδα.

Είχε φανταστεί τους ανθρώπους όλους αγαπημένους χωρίς διαφορές. Τους ονειρευόταν να βοηθάει ο ένας τον άλλον, με ίσες ευκαιρίες για μόρφωση, προσωπική ανάπτυξη και ελευθερία βούλησης. Ονειρευόταν ένα κόσμο που όλα τα παιδάκια θα ζούσαν και θα μεγάλωναν σ' ένα περιβάλλον που θα τους παρείχε αγάπη, φροντίδα, ασφάλεια και χώρο να αναπτύξουν τα ιδιαίτερα ταλέντα τους.

«δε ξέρω» απάντησε προβληματισμένη. «ίσως γιατί ο Θεός έδωσε το δώρο της ελεύθερης σκέψης στον άνθρωπο, τη δυνατότητα να αποφασίζει για το πώς θα σχεδιάσει την κάθε του μέρα. Νομίζω ότι οι άνθρωποι φταίμε, Τζοζεφίνα, που υποφέρουμε, και όχι ο Θεός. Ίσως και κείνος να μας βλέπει από ψηλά και να πονάει το ίδιο με μας για την αμυαλοσύνη μας» κοίταξε τα παιδιά με νοιάξιμο και

αγάπη. Κατάλαβε ότι κάτι τα βασάνιζε, κάτι που αναζητούσε λύσεις στο μυαλουδάκι τους.

«Μις Πάϊ, αν σας ζητήσουμε να μας φτιάξετε μια τυρόπιτα για να έχουμε μαζί μας στο σχολείο, θα σας ήταν κόπος;» ρώτησε ο Τζο μετά από λίγο.

«όχι αγόρι μου, με χαρά! Θα μου πεις πότε τη θέλετε και θα την ετοιμάσω. Θέλετε να κεράσετε τους φίλους σας;» ρώτησε με τη σειρά της και η Μις Πάϊ.

«Ναι, μεθαύριο είναι η γιορτή μου και μου αρέσει πραγματικά πολύ η πίτα σας» απάντησε ο Τζο χαμογελώντας.

Η Μις Πάϊ χαμογέλασε και κείνη πλατιά στο ξανθό αγόρι.

Ο Τζο ήταν ψηλός, περνούσε ένα κεφάλι τη Τζοζεφίνα και ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερός της. Είχε γαλανά μάτια, ίσια μύτη και στόμα καλοσχηματισμένο. Έδειχνε αγόρι με πείσμα ιδίως όταν έσφιγγε τα χείλη του.

Τον είχε δει να πεισμώνει σε καβγάδες και να μην προδίδει. Γύριζε ματωμένος, έλεγε μια δικαιολογία και πήγαινε για ύπνο. Πολλές φορές η Μις Πάϊ τον είχε φιλοξενήσει. Οι γονείς του συχνά έφευγαν για δουλειές και εκείνη φρόντιζε το αγόρι όσο έλειπαν. Είχε αδύνατο, αλλά γυμνασμένο σώμα, και ήταν εξαιρετικά γρήγορος στο τρέξιμο και καλός στο σημάδι.

Ο Τζο και ο εφιάλτης

Οι αγώνες με τη σφεντόνα ήταν το άθλημα που

δόξαζε τα αγόρια. Ξεκινούσαν από την ηλικία των 6 την εξάσκηση. Ο προπονητής τους τους μάθαινε πώς να κρατάνε σταθερά τη σφεντόνα, να συγκεντρώνονται στο στόχο και να ρίχνουν.

Έμοιαζε λίγο με τοξοβολία, με τη διαφορά ότι χρησιμοποιούσαν πέτρες αντί για βέλη και δύο ξυλαράκια δεμένα με λάστιχο αντί για τόξο. Στην αρχή ο στόχος ήταν σταθερός, αργότερα ήταν κινούμενος. Πετούσαν πολύ ψηλά ένα τενεκεδάκι που έπρεπε να το πετύχουν στον αέρα. Οι αγώνες γίνονταν δυο φορές το χρόνο και αποτελούσε γεγονός που γιόρταζε όλο το χωριό τιμώντας τους νικητές.

Ο Τζο κέρδιζε σχεδόν πάντα εκτός από μια φορά. Ήταν ένα όμορφο πρωινό, ηλιόλουστο, που το χιόνι λαμπύριζε στον ήλιο και τα παιδιά έτρεχαν σα μέλισσες στο δρόμο. Μικροί και μεγάλοι ετοιμάζονταν για τον μεγάλο αγώνα.

Ο μπαμπάς του Τζο ήταν δερματέμπορος και η μητέρα του τον βοηθούσε στη ραφή των δερμάτων. Κάποιες φορές την

έπαιρνε μαζί του στα ταξίδια του, για να βλέπει νέες τεχνικές και να παίρνει ιδέες για καινούργια σχέδια στο ράψιμο.

Η μητέρα του, είχε μαγικά χέρια. Μπορούσε να ράψει από απλό ύφασμα, μέχρι δέρμα και όλα αυτά στο χέρι με τέτοια ευκολία που νόμιζες ότι κεντούσε σε βαμβάκι. Συνήθως, σχεδίαζε πρώτα στο ύφασμα διάφορα σχέδια, όπως μεγάλα πουλιά, βουνά, άνθη από διάφορα λουλούδια, που μετά τα κεντούσε με πολύχρωμες κλωστές. Μια φορά μάλιστα, μία πελάτισσα τής είχε ζητήσει να κεντήσει το φεγγάρι στο τραπεζομάντηλο που της είχε δώσει, και το είχε κάνει τόσο όμορφο που νόμιζες ότι κατέβηκε το ίδιο από τον ουρανό να δοξάσει το ανθρώπινο χέρι.

Την προηγούμενη νύχτα, ο Τζο είχε κοιμηθεί στο σπίτι της Μις Πάϊ μαζί με τη Τζοζεφίνα. Οι γονείς του έλλειπαν ταξίδι και θα επέστρεφαν μετά από δυο εβδομάδες.

Το πρωινό τον βρήκε κατάκοπο στο κρεβάτι του. Μόλις είχε ξυπνήσει από έναν εφιάλτη τόσο ζωντανό που νόμιζε ότι τον έζησε στ' αλήθεια.

Είχε ονειρευτεί ότι ανέβαινε στο Βίνα, το λευκό βουνό του Σνιορ. Κουβαλούσε στην πλάτη ένα βαρύ σακίδιο γεμάτο φαγητά που έκαιγαν. Η πλάτη του πονούσε από το κάψιμο. Ήταν υπερβολικό, θαρρείς και αυτά που κουβαλούσε να

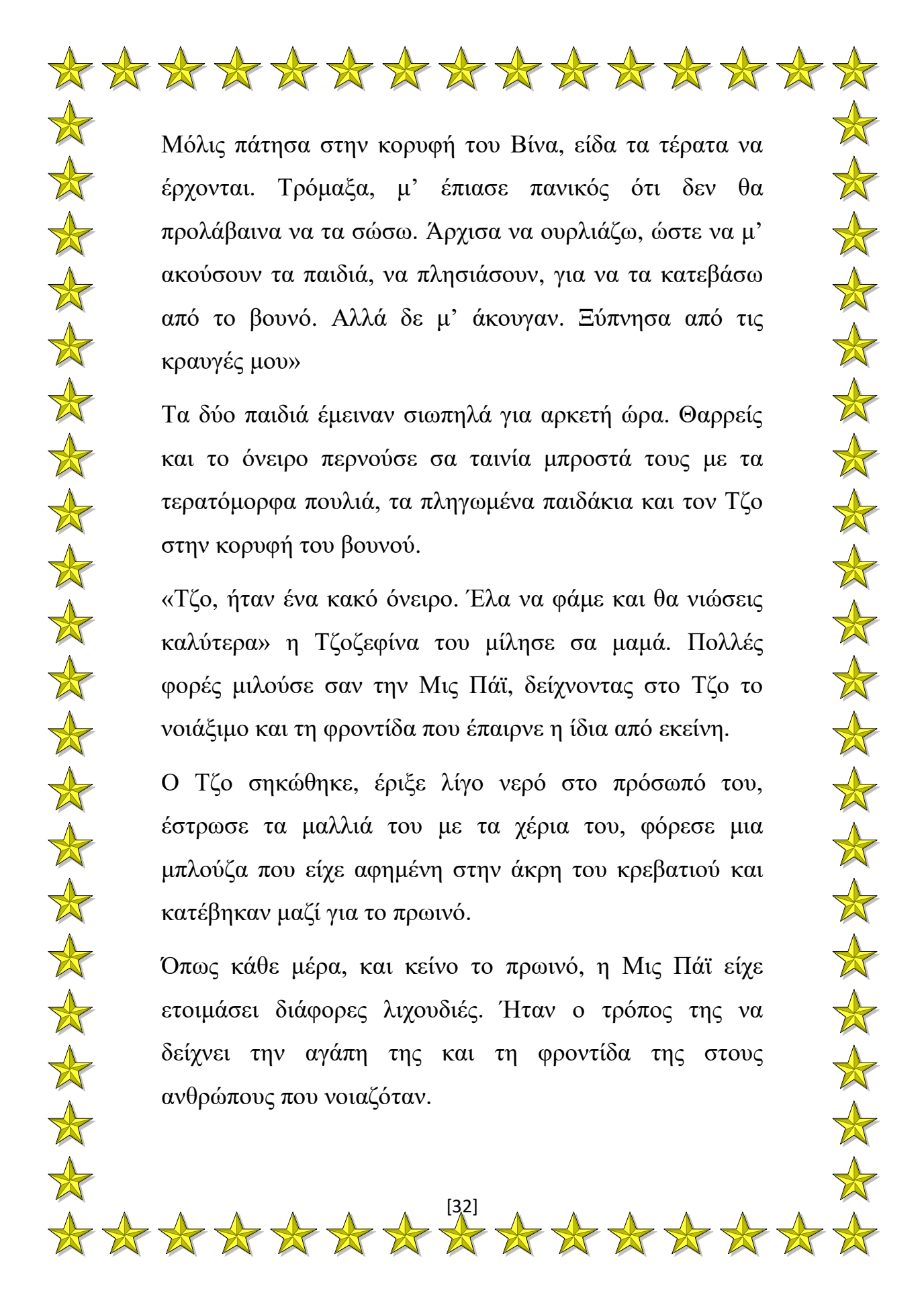
μην ήταν ένα σακίδιο με φαγητά, αλλά ένα καζάνι με καυτό νερό που άχνιζε στον αέρα.

Στην κορυφή του βουνού τον περίμεναν παιδιά πεινασμένα• είχαν, λέει, αρπαχθεί από κάτι άγρια πουλιά που τα παράτησαν εκεί. Ο Τζο έπρεπε να τα σώσει... είχε την αγωνία να φτάσει πριν γυρίσουν τα τέρατα. Ήθελε να τα ταΐσει για να πάρουν δυνάμεις και να τα κατεβάσει με ασφάλεια στους πρόποδες του βουνού.

«Τζο, τα είδες τα τέρατα; Πώς έμοιαζαν;» ήταν η Τζοζεφίνα που, όταν άκουσε την κραυγή του, έτρεξε στο δωμάτιό του. Τον είδε ιδρωμένο και κατακόκκινο να κάθεται στο κρεβάτι με απλανές βλέμμα. Κάθισε και κείνη δίπλα του και τον άφησε να της αφηγηθεί ό,τι είχε ονειρευτεί.

«Ήταν τρομακτικά πουλιά με ανθρώπινο κεφάλι, που όμως για στόμα είχαν τεράστια ράμφη, τόσο μεγάλα που μπορούσαν να πιάσουν και να μεταφέρουν πολλά παιδιά μαζί.

Ήταν μαύρα με πελώριες φτερούγες, με κοντά πόδια και πτερύγια ανάμεσα στα δάχτυλα. Το σώμα τους ήταν γεμάτο σκληρά λέπια που γυάλιζαν καθώς πετούσαν. Όπως κουβαλούσαν τα παιδιά, τα γέμιζαν πληγές με τα λέπια τους.

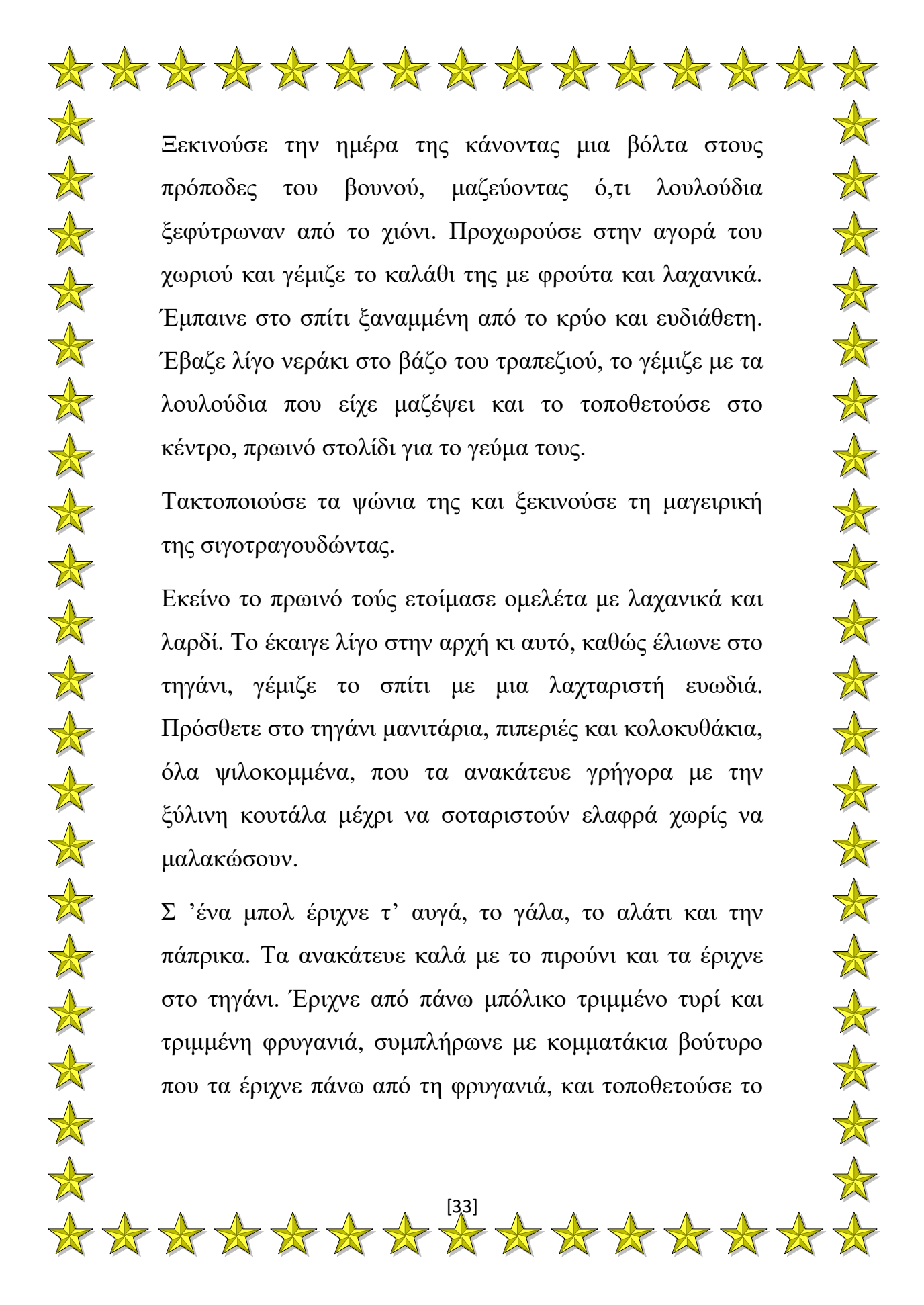
Μόλις πάτησα στην κορυφή του Βίνα, είδα τα τέρατα να έρχονται. Τρόμαξα, μ' έπιασε πανικός ότι δεν θα προλάβαινα να τα σώσω. Άρχισα να ουρλιάζω, ώστε να μ' ακούσουν τα παιδιά, να πλησιάσουν, για να τα κατεβάσω από το βουνό. Αλλά δε μ' άκουγαν. Ξύπνησα από τις κραυγές μου»

Τα δύο παιδιά έμειναν σιωπηλά για αρκετή ώρα. Θαρρείς και το όνειρο περνούσε σα ταινία μπροστά τους με τα τερατόμορφα πουλιά, τα πληγωμένα παιδάκια και τον Τζο στην κορυφή του βουνού.

«Τζο, ήταν ένα κακό όνειρο. Έλα να φάμε και θα νιώσεις καλύτερα» η Τζοζεφίνα του μίλησε σα μαμά. Πολλές φορές μιλούσε σαν την Μις Πάϊ, δείχνοντας στο Τζο το νοιάξιμο και τη φροντίδα που έπαιρνε η ίδια από εκείνη.

Ο Τζο σηκώθηκε, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, έστρωσε τα μαλλιά του με τα χέρια του, φόρεσε μια μπλούζα που είχε αφημένη στην άκρη του κρεβατιού και κατέβηκαν μαζί για το πρωινό.

Όπως κάθε μέρα, και κείνο το πρωινό, η Μις Πάϊ είχε ετοιμάσει διάφορες λιχουδιές. Ήταν ο τρόπος της να δείχνει την αγάπη της και τη φροντίδα της στους ανθρώπους που νοιαζόταν.

Ξεκινούσε την ημέρα της κάνοντας μια βόλτα στους πρόποδες του βουνού, μαζεύοντας ό,τι λουλούδια ξεφύτρωναν από το χιόνι. Προχωρούσε στην αγορά του χωριού και γέμιζε το καλάθι της με φρούτα και λαχανικά. Έμπαινε στο σπίτι ξαναμμένη από το κρύο και ευδιάθετη. Έβαζε λίγο νεράκι στο βάζο του τραπεζιού, το γέμιζε με τα λουλούδια που είχε μαζέψει και το τοποθετούσε στο κέντρο, πρωινό στολίδι για το γεύμα τους.

Τακτοποιούσε τα ψώνια της και ξεκινούσε τη μαγειρική της σιγοτραγουδώντας.

Εκείνο το πρωινό τούς ετοίμασε ομελέτα με λαχανικά και λαρδί. Το έκαιγε λίγο στην αρχή κι αυτό, καθώς έλιωνε στο τηγάνι, γέμιζε το σπίτι με μια λαχταριστή ευωδιά. Πρόσθετε στο τηγάνι μανιτάρια, πιπεριές και κολοκυθάκια, όλα ψιλοκομμένα, που τα ανακάτευε γρήγορα με την ξύλινη κουτάλα μέχρι να σοταριστούν ελαφρά χωρίς να μαλακώσουν.

Σ' ένα μπολ έριχνε τ' αυγά, το γάλα, το αλάτι και την πάπρικα. Τα ανακάτευε καλά με το πιρούνι και τα έριχνε στο τηγάνι. Έριχνε από πάνω μπόλικο τριμμένο τυρί και τριμμένη φρυγανιά, συμπλήρωνε με κομματάκια βούτυρο που τα έριχνε πάνω από τη φρυγανιά, και τοποθετούσε το

τηγάνι στο φούρνο. Μόλις η κρούστα έπαιρνε το χαρακτηριστικό χρυσαφί χρώμα, το έβγαζε για σερβίρισμα.

Από βραδύς είχε ζυμώσει το ψωμί, που, την ώρα που κατέβαιναν τα παιδιά, το έκοβε σε τεράστιες φέτες.

Πήραν πιάτα και ποτήρια από το ράφι και βοήθησαν στο στρώσιμο του τραπεζιού. Διάλεξαν ένα όμορφο τραπεζομάντηλο που το είχε ράψει η μαμά του Τζο, και το άπλωσαν στο τραπέζι.

Το είχε κάνει δώρο στη Μις Πάϊ πριν πολλά χρόνια στα γενέθλιά της. Ήταν κεντημένο με λευκό και γαλάζιο για τα χιονισμένα βουνά, λευκό και πράσινο για τα εντελβάις που σκόρπιζαν στις πλαγιές του, και γαλάζιο για τον ουρανό που σκέπαζε το τοπίο.

Το φαγητό ήταν πολύ νόστιμο, αλλά ο Τζο δεν είχε καταφέρει να συνέλθει και έτρωγε με δυσκολία.

Τα μάτια της Μις Πάϊ, άγγελοι πάνω στα παιδιά, 'διάβαζαν' τα πάντα στα πρόσωπά τους.

«Είστε έτοιμοι για τον αγώνα; Μάλλον πρέπει να ξεκινήσουμε σιγά-σιγά. Τι λέτε;»

Ο Τζο σηκώθηκε με ανακούφιση. Ένιωθε να πνίγεται και είχε ανάγκη από τον παγωμένο αέρα.

Τυλίχτηκαν με τα κασκόλ τους, έβαλαν μπουφάν και σκουφάκι και βγήκαν βιαστικά στο δρόμο.

Ήταν μια γλυκιά μέρα. Το χιόνι είχε υποχωρήσει αφήνοντας εδώ και κει να ξεπετάγονται φυλλαράκια από μικρούς θάμνους. Το χώμα, όπου φαινόταν, ήταν υγρό με σημάδια από πατημασιές παιδικές.

Ο αγωνιστικός χώρος βρισκόταν δυο χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι. Άνοιξαν το βήμα τους να προλάβουν.

Ένας προπονητής έδινε οδηγίες στον κόσμο πού να σταθεί για να καμαρώσει τους αθλητές.

«Πρώτος στη σειρά είναι ο Τόμας Έγκμοντ• θα αγωνιστεί στο σταθερό σημάδι»

Ένα μελαχρινό αγόρι στάθηκε στο σημείο ρίψης, 70 μέτρα μακριά από το στόχο. Στο πιο ηλικιωμένο δέντρο του χωριού είχε ζωγραφιστεί ο στόχος. Στον κορμό του είχαν χαραχτεί 5 ομόκεντροι κύκλοι. Ο νικητής έπρεπε να πετύχει το κέντρο του εσωτερικού κύκλου, για να προχωρήσει στην επόμενη δοκιμασία, τη βολή στον αέρα.

«και ναι, ο Τόμας Έγκμοντ προκρίθηκε στον επόμενο γύρο» ακούστηκαν χειροκροτήματα και ζήτω, και ένα 10 σηκώθηκε ψηλά για να βεβαιώσει το αποτέλεσμα.

Ακολούθησαν πολλά ονόματα μέχρι να φτάσει η σειρά του Τζο. Η Τζοζεφίνα τού έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο και πήγε πίσω στο σημείο που καθόταν το κοινό. Ο Τζο προχώρησε, στάθηκε στο ίδιο σημείο που έριξαν και οι προηγούμενοι αθλητές και στόχευσε με τη σφεντόνα.

«Μπράβο στον Τζο Μπράνχιλ!!

Η φωνή του διαιτητή συνέχισε δυνατά,

«Τα ονόματα που συνεχίζουν είναι: Τόμας Έγκμοντ, Χέρμεν Άρκιν, Νίκολας Άρολ, και Τζο Μπράνχιλ»

Η Τζοζεφίνα χοροπηδούσε από χαρά ενώ η Μις Πάϊ φώναζε ενθουσιασμένη για τη νίκη.

Ο κάθε υποψήφιος είχε τρεις βολές για τον ελεύθερο στόχο. Ένα μεταλλικό αντικείμενο εκσφενδονιζόταν ψηλά στον αέρα και οι υποψήφιοι έπρεπε να το πετύχουν με το βόλι τους.

«Πρώτος στη βολή ο Τζο Μπράνχιλ»

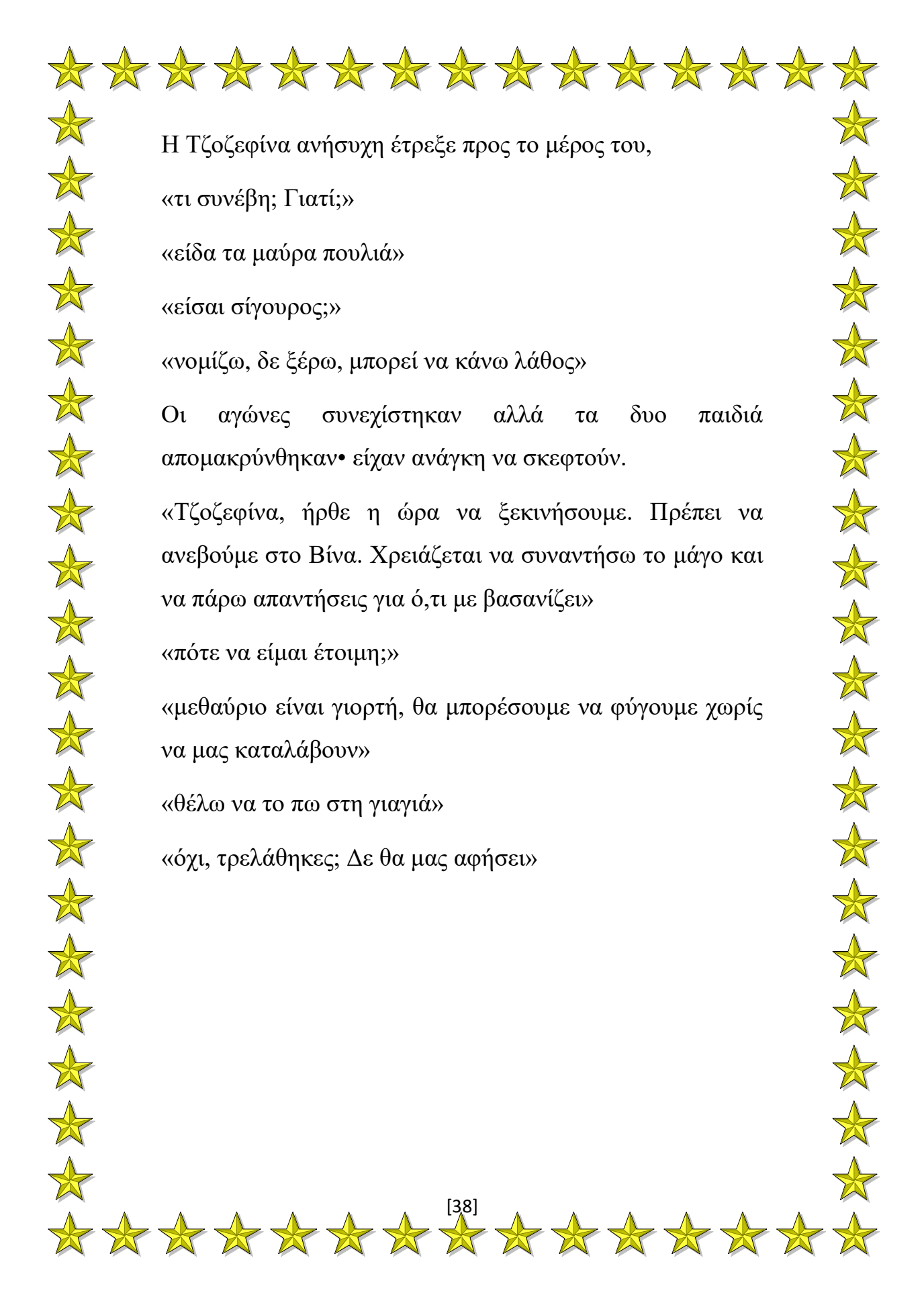
Ο Τζο στάθηκε στο σημείο ρίψης, έτοιμος με τη σφεντόνα, όσο πιο συγκεντρωμένος μπορούσε. Ξαφνικά, με την άκρη του ματιού του είδε κάτι γυαλιστερό να πετάει στον ορίζοντα.

Με μια εκτυρσοκρότηση το τενεκεδάκι εκσφενδονίστηκε στον ουρανό.

Έριξε τη βολή, αλλά για δευτερόλεπτα άργησε, και ο βόλος έπεσε στο χώμα άπραγος.

Δεύτερη.. τρίτη προσπάθεια.. και έφυγε με χαμηλό το βλέμμα.

Η Τζοζεφίνα ανήσυχη έτρεξε προς το μέρος του,

«τι συνέβη; Γιατί;»

«είδα τα μαύρα πουλιά»

«είσαι σίγουρος;»

«νομίζω, δε ξέρω, μπορεί να κάνω λάθος»

Οι αγώνες συνεχίστηκαν αλλά τα δυο παιδιά απομακρύνθηκαν• είχαν ανάγκη να σκεφτούν.

«Τζοζεφίνα, ήρθε η ώρα να ξεκινήσουμε. Πρέπει να ανεβούμε στο Βίνα. Χρειάζεται να συναντήσω το μάγο και να πάρω απαντήσεις για ό,τι με βασανίζει»

«πότε να είμαι έτοιμη;»

«μεθαύριο είναι γιορτή, θα μπορέσουμε να φύγουμε χωρίς να μας καταλάβουν»

«θέλω να το πω στη γιαγιά»

«όχι, τρελάθηκες; Δε θα μας αφήσει»

Το ταξίδι

Ετοίμασε το σακίδιό της, έβαλε πουλόβερ ζεστά,

χάρτη, και την αγαπημένη της φωτογραφία, αγκαλιά με τη γιαγιά της. Όταν κατέβηκε στην κουζίνα, η Μις Πάϊ την περίμενε με ένα ταψί τυρόπιτα.

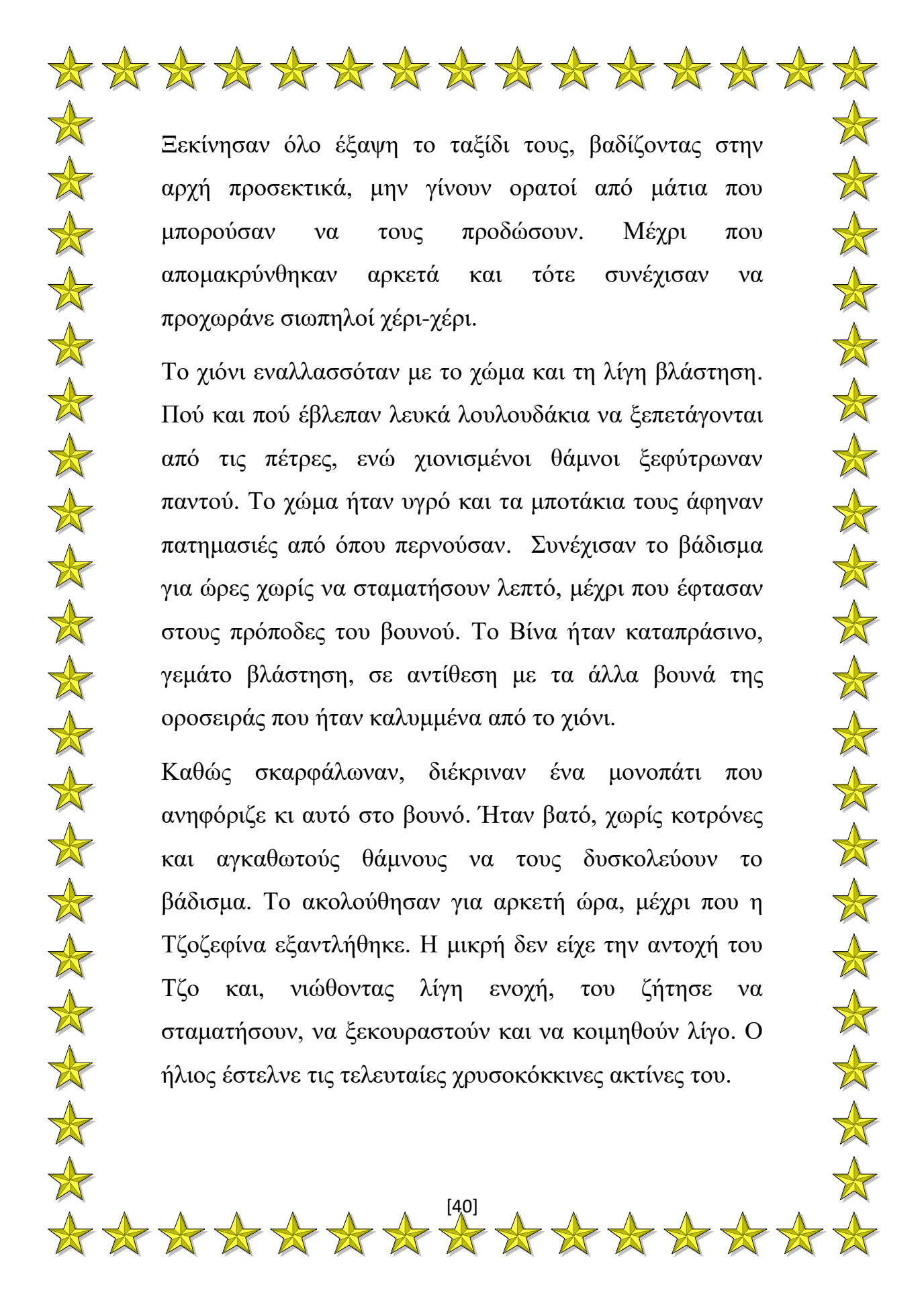
«μου τη ζητήσατε για τη γιορτή του Τζο» με τα λόγια αυτά η Μις Πάϊ χαμογέλασε στη Τζοζεφίνα και συμπλήρωσε «να περάσετε υπέροχα!»

«Σου υπόσχομαι ότι θα είμαστε καλά γιαγιά, δε θέλω να ανησυχήσεις καθόλου» απάντησε η Τζοζεφίνα και δίνοντάς της ένα φιλί στο μάγουλο και μια μεγάλη αγκαλιά, που κράτησε λίγο παραπάνω απ' ό,τι συνήθως, έφυγε τρέχοντας.

Η μις Πάϊ έμεινε να την κοιτάζει από το παράθυρο, μέχρι που έπαψε να τη βλέπει πια. Σιγά-σιγά ξεκίνησε να ετοιμάζεται και η ίδια.

Ο Τζο περίμενε ανυπόμονος τη φίλη του στο παγκάκι που συναντιόντουσαν πάντα. «Έλα θα αργήσουμε»

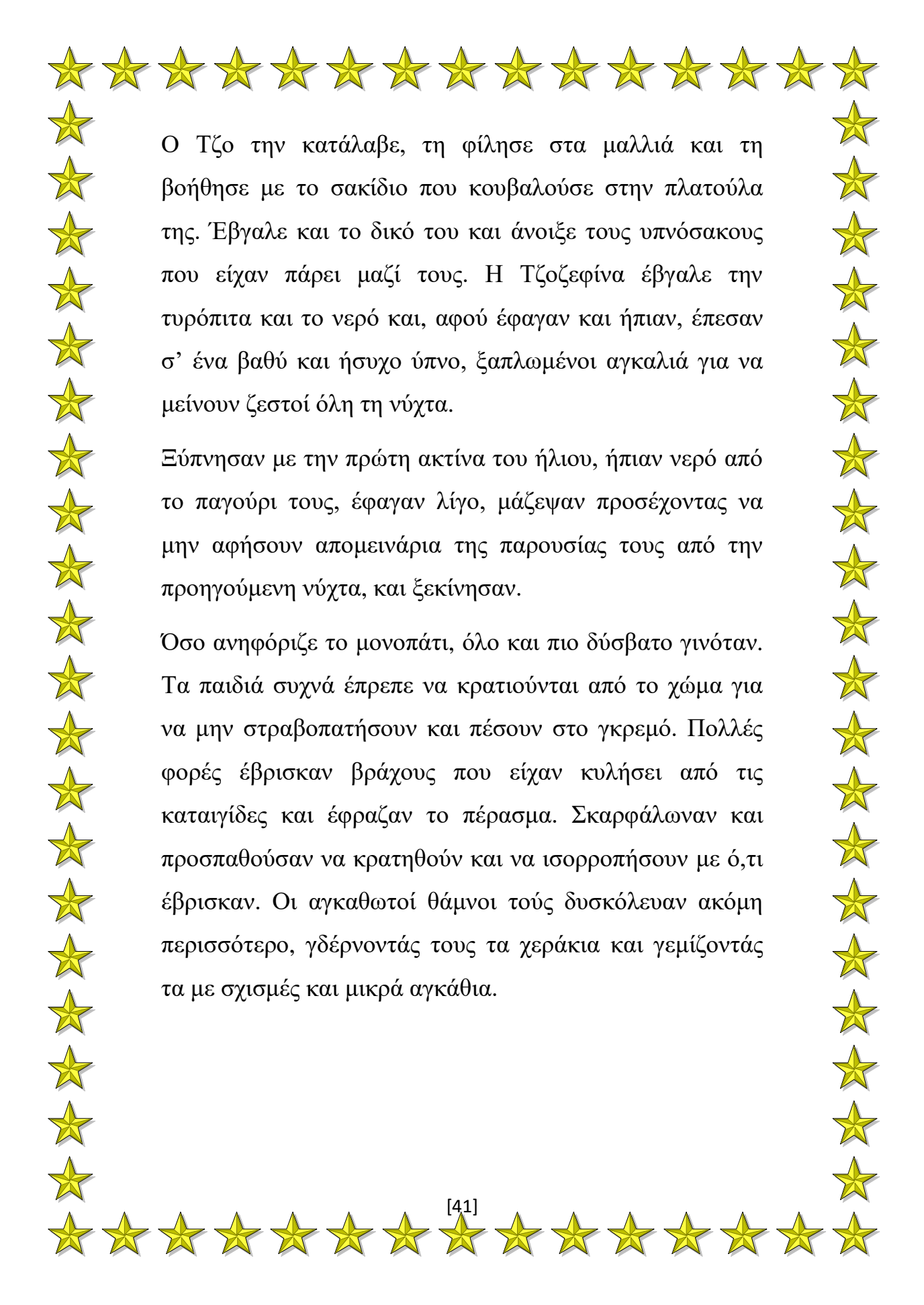
«έτοιμη είμαι, πάμε. Πήρα και κάποια πράγματα μαζί μου, θα μας χρειαστούν»

Εεκίνησαν όλο έξαψη το ταξίδι τους, βαδίζοντας στην αρχή προσεκτικά, μην γίνουν ορατοί από μάτια που μπορούσαν να τους προδώσουν. Μέχρι που απομακρύνθηκαν αρκετά και τότε συνέχισαν να προχωράνε σιωπηλοί χέρι-χέρι.

Το χιόνι εναλλασσόταν με το χώμα και τη λίγη βλάστηση. Πού και πού έβλεπαν λευκά λουλουδάκια να ξεπετάγονται από τις πέτρες, ενώ χιονισμένοι θάμνοι ξεφύτρωναν παντού. Το χώμα ήταν υγρό και τα μπουτάκια τους άφηναν πατημασιές από όπου περνούσαν. Συνέχισαν το βάδισμα για ώρες χωρίς να σταματήσουν λεπτό, μέχρι που έφτασαν στους πρόποδες του βουνού. Το Βίνα ήταν καταπράσινο, γεμάτο βλάστηση, σε αντίθεση με τα άλλα βουνά της οροσειράς που ήταν καλυμμένα από το χιόνι.

Καθώς σκαρφάλωναν, διέκριναν ένα μονοπάτι που ανηφόριζε κι αυτό στο βουνό. Ήταν βατό, χωρίς κοτρόνες και αγκαθωτούς θάμνους να τους δυσκολεύουν το βάδισμα. Το ακολούθησαν για αρκετή ώρα, μέχρι που η Τζοζεφίνα εξαντλήθηκε. Η μικρή δεν είχε την αντοχή του Τζο και, νιώθοντας λίγη ενοχή, του ζήτησε να σταματήσουν, να ξεκουραστούν και να κοιμηθούν λίγο. Ο ήλιος έστελνε τις τελευταίες χρυσοκόκκινες ακτίνες του.

Ο Τζο την κατάλαβε, τη φίλησε στα μαλλιά και τη βοήθησε με το σακίδιο που κουβαλούσε στην πλατούλα της. Έβγαλε και το δικό του και άνοιξε τους υπνόσακους που είχαν πάρει μαζί τους. Η Τζοζεφίνα έβγαλε την τυρόπιτα και το νερό και, αφού έφαγαν και ήπιαν, έπεσαν σ' ένα βαθύ και ήσυχο ύπνο, ξαπλωμένοι αγκαλιά για να μείνουν ζεστοί όλη τη νύχτα.

Εύπνησαν με την πρώτη ακτίνα του ήλιου, ήπιαν νερό από το παγούρι τους, έφαγαν λίγο, μάζεψαν προσέχοντας να μην αφήσουν απομεινάρια της παρουσίας τους από την προηγούμενη νύχτα, και ξεκίνησαν.

Όσο ανηφόριζε το μονοπάτι, όλο και πιο δύσβατο γινόταν. Τα παιδιά συχνά έπρεπε να κρατιούνται από το χώμα για να μην στραβοπατήσουν και πέσουν στο γκρεμό. Πολλές φορές έβρισκαν βράχους που είχαν κυλήσει από τις καταγίδες και έφραζαν το πέρασμα. Σκαρφάλωναν και προσπαθούσαν να κρατηθούν και να ισορροπήσουν με ό,τι έβρισκαν. Οι αγκαθωτοί θάμνοι τούς δυσκόλευαν ακόμη περισσότερο, γδέρνοντάς τους τα χεράκια και γεμίζοντάς τα με σχισμές και μικρά αγκάθια.

Ο Ίνγκολφ

Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά στον ουρανό, και τα παιδιά

κατάλαβαν ότι είχε φτάσει μεσημέρι. Είχαν βαδίσει σκαρφαλώνοντας αρκετά χιλιόμετρα και ήταν έτοιμα να σταματήσουν για να πάρουν δυνάμεις, όταν άκουσαν το ουρλιαχτό ενός λύκου. Τον είδαν από μακριά, πελώριο, δυνατό, με λευκό τρίχωμα, να στέκεται σ' ένα βράχο στην άκρη του βουνού, αγέρωχος να κοιτάει την κοιλάδα που απλωνόταν στο γκρεμό.

Τα παιδιά ένιωσαν δέος με την εικόνα του, και δεν ήξεραν αν έπρεπε να κρυφτούν ή να νιώσουν ασφάλεια με τον καινούργιο τους προστάτη. Όπως στεκόντουσαν ακίνητοι και αναποφάσιστοι, άκουσαν την κελαριστή φωνή της Μις Πάϊ καθώς ανηφόριζε και κείνη λίγα μέτρα πιο πίσω τους.

«Άκουσα ότι ο μάγος στην κορυφή είναι γοητευτικός και σκέφτηκα ότι μπορεί να του αρέσουν τα τυροπιτάκια μου» γελούσε, καθώς ανέβαινε, και ήταν χάρμα οφθαλμού να τη βλέπει κάποιος, κεφάτη και ανεξάντλητη.

«Γιαγιά!» τα παιδιά γύρισαν και την είδαν. Η Τζοζεφίνα, μόλις τους πλησίασε, έτρεξε στην αγκαλιά της. Ο Τζο

έμεινε ανέκφραστος να τις κοιτάζει. «Μις Πάϊ, δε θα μας γυρίσετε πίσω;» ρώτησε με αγωνία.

Η Μις Πάϊ γέλασε ξανά, «αφού σας είπα, είμαι πολλά χρόνια μόνη μου, γιατί να μην τον γνωρίσω και γω;»

Γέλασαν όλοι μαζί... ένα γέλιο που είχε ανακούφιση, χαρά, ασφάλεια και ατελείωτη αγάπη!

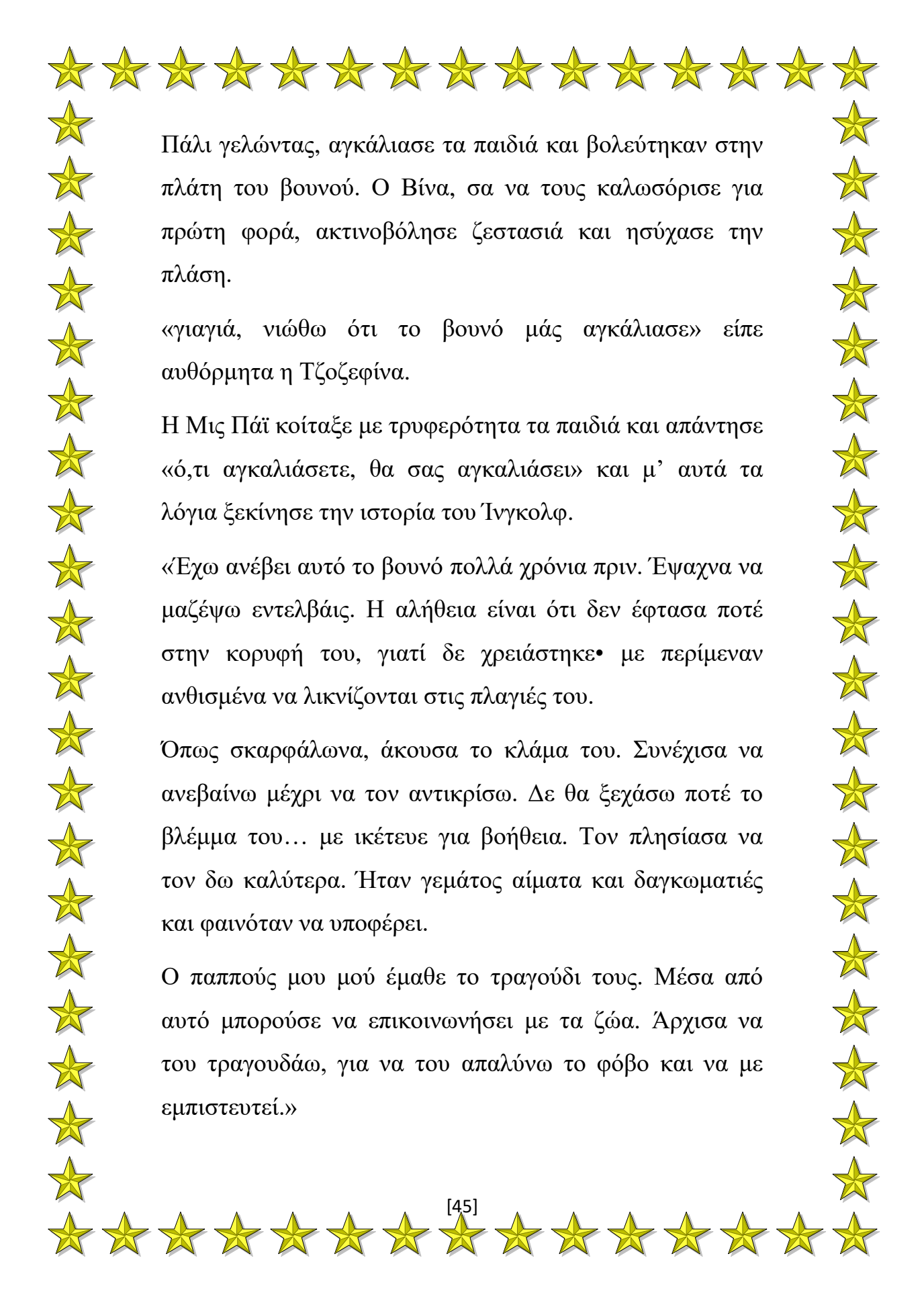
«Σας έφερα σάντουιτς, χυμό και λίγα μπισκότα. Σκέφτηκα ότι η τυρόπιτα θα σας είχε τελειώσει » συνέχισε η Μις Πάϊ με ευθυμία.

Αυτή τη φορά την αγκάλιασε με λαχτάρα και ο Τζο. Έδειχνε μεγαλύτερος από την ηλικία του, όμως ήταν ένα εννιάχρονο αγόρι που είχε ανάγκη από μια στοργική αγκαλιά.

Ο λύκος αλύχτησε ξανά. «α ξέχασα να σας συστήσω τον Ίνγκολφ» πρόσθεσε η Μις Πάϊ.

«γιαγιά, τον ξέρεις;» ρώτησε η Τζοζεφίνα

«κάθε φορά που έρχομαι να μαζέψω λουλούδια, ο Ίνγκολφ με συνοδεύει. Θέλετε να κάτσουμε να σας πω την ιστορία και να ξεκουραστώ και γω λίγο; Δεν είμαι και τόσο νέα και πρέπει να ομολογήσω ότι το μονοπάτι έχει χαλάσει πολύ από την τελευταία φορά που το ανέβηκα.»

Πάλι γελώντας, αγκάλιασε τα παιδιά και βολεύτηκαν στην πλάτη του βουνού. Ο Βίνα, σα να τους καλωσόρισε για πρώτη φορά, ακτινοβόλησε ζεστασιά και ησύχασε την πλάση.

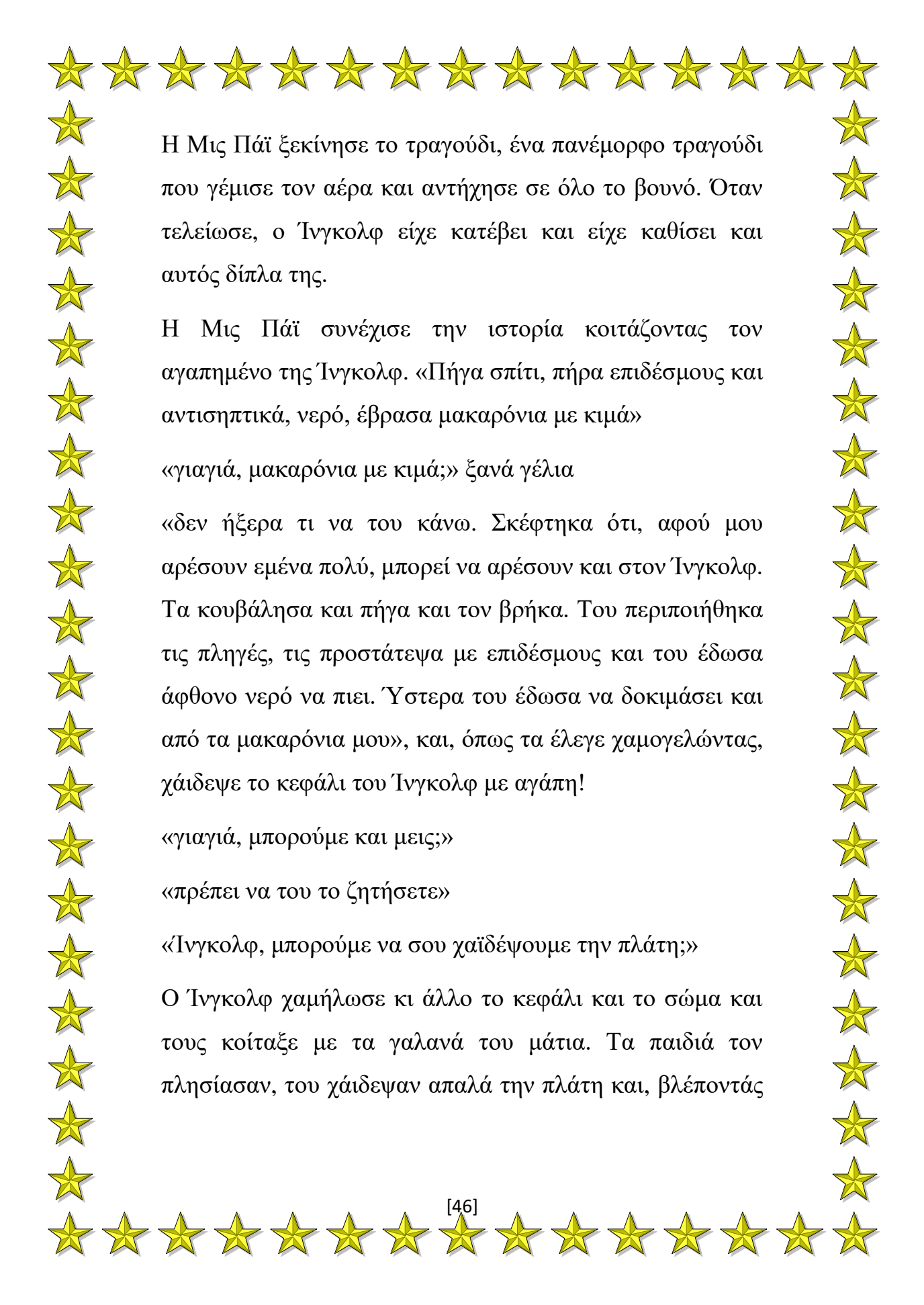
«γιαγιά, νιώθω ότι το βουνό μάς αγκάλιασε» είπε αυθόρμητα η Τζοζεφίνα.

Η Μις Πάϊ κοίταξε με τρυφερότητα τα παιδιά και απάντησε «ό,τι αγκαλιάσετε, θα σας αγκαλιάσει» και μ' αυτά τα λόγια ξεκίνησε την ιστορία του Ίνγκολφ.

«Έχω ανέβει αυτό το βουνό πολλά χρόνια πριν. Έψαχνα να μαζέψω εντελβάις. Η αλήθεια είναι ότι δεν έφτασα ποτέ στην κορυφή του, γιατί δε χρειάστηκε• με περίμεναν ανθισμένα να λικνίζονται στις πλαγιές του.

Όπως σκαρφάλωνα, άκουσα το κλάμα του. Συνέχισα να ανεβαίνω μέχρι να τον αντικρίσω. Δε θα ξεχάσω ποτέ το βλέμμα του... με ικέτευε για βοήθεια. Τον πλησίασα να τον δω καλύτερα. Ήταν γεμάτος αίματα και δαγκωματιές και φαινόταν να υποφέρει.

Ο παππούς μου μού έμαθε το τραγούδι τους. Μέσα από αυτό μπορούσε να επικοινωνήσει με τα ζώα. Αρχισα να του τραγουδάω, για να του απαλύνω το φόβο και να με εμπιστευτεί.»

Η Μις Πάϊ ξεκίνησε το τραγούδι, ένα πανέμορφο τραγούδι που γέμισε τον αέρα και αντήχησε σε όλο το βουνό. Όταν τελείωσε, ο Ίνγκολφ είχε κατέβει και είχε καθίσει και αυτός δίπλα της.

Η Μις Πάϊ συνέχισε την ιστορία κοιτάζοντας τον αγαπημένο της Ίνγκολφ. «Πήγα σπίτι, πήρα επιδέσμους και αντισηπτικά, νερό, έβρασα μακαρόνια με κιμά»

«γιαγιά, μακαρόνια με κιμά;» ξανά γέλια

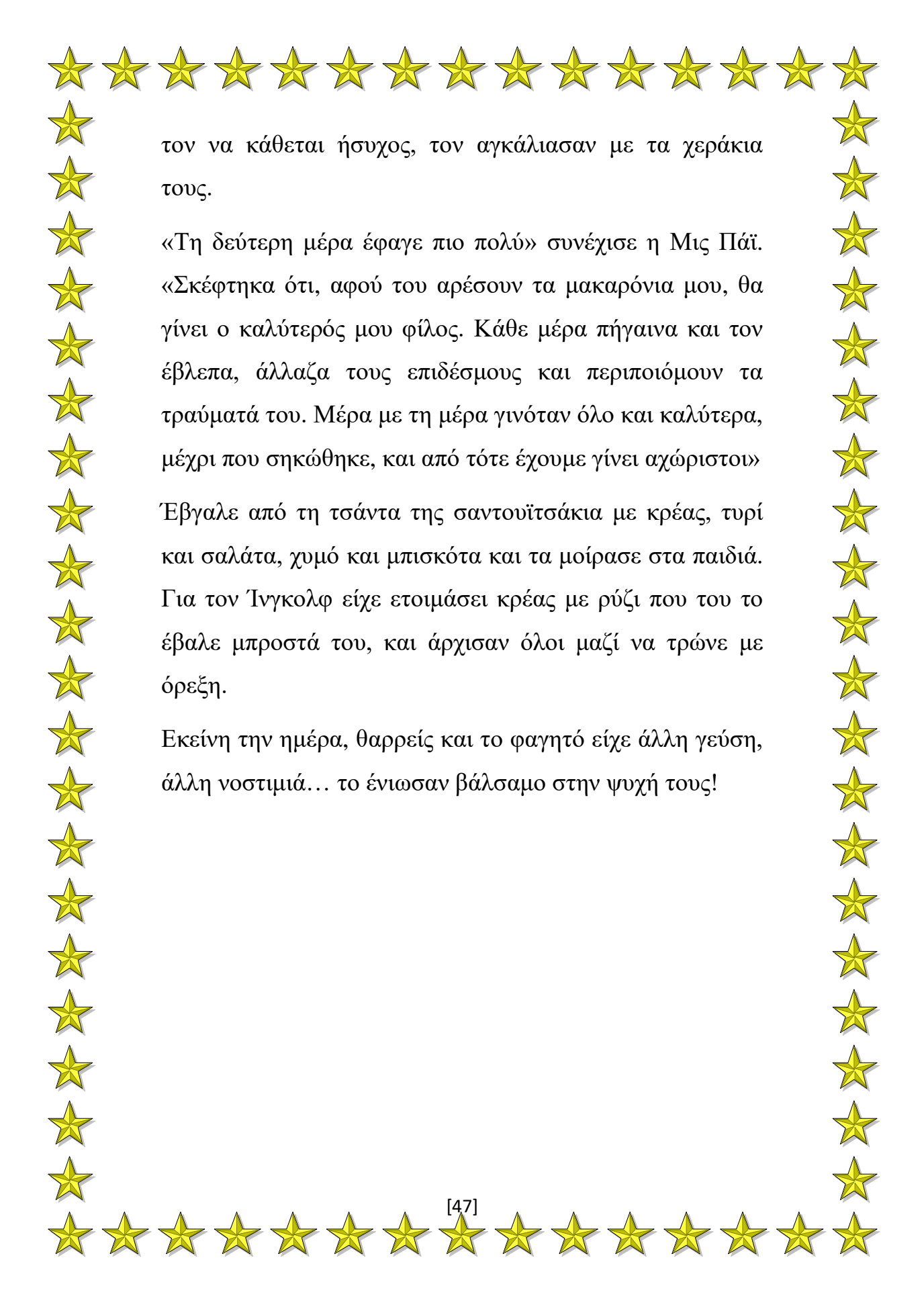
«δεν ήξερα τι να του κάνω. Σκέφτηκα ότι, αφού μου αρέσουν εμένα πολύ, μπορεί να αρέσουν και στον Ίνγκολφ. Τα κουβάλησα και πήγα και τον βρήκα. Του περιποιήθηκα τις πληγές, τις προστάτεψα με επιδέσμους και του έδωσα άφθονο νερό να πιει. Ύστερα του έδωσα να δοκιμάσει και από τα μακαρόνια μου», και, όπως τα έλεγε χαμογελώντας, χαίδεψε το κεφάλι του Ίνγκολφ με αγάπη!

«γιαγιά, μπορούμε και μεις;»

«πρέπει να του το ζητήσετε»

«Ίνγκολφ, μπορούμε να σου χαϊδέψουμε την πλάτη;»

Ο Ίνγκολφ χαμήλωσε κι άλλο το κεφάλι και το σώμα και τους κοίταξε με τα γαλανά του μάτια. Τα παιδιά τον πλησίασαν, του χαίδεψαν απαλά την πλάτη και, βλέποντάς

τον να κάθεται ήσυχος, τον αγκάλιασαν με τα χεράκια τους.

«Τη δεύτερη μέρα έφαγε πιο πολύ» συνέχισε η Μις Πάϊ. «Σκέφτηκα ότι, αφού του αρέσουν τα μακαρόνια μου, θα γίνει ο καλύτερός μου φίλος. Κάθε μέρα πήγαινα και τον έβλεπα, αλλάζα τους επιδέσμους και περιποιόμουν τα τραύματά του. Μέρα με τη μέρα γινόταν όλο και καλύτερα, μέχρι που σηκώθηκε, και από τότε έχουμε γίνει αχώριστοι»

Έβγαλε από τη τσάντα της σαντουϊτσάκια με κρέας, τυρί και σαλάτα, χυμό και μπισκότα και τα μοίρασε στα παιδιά. Για τον Ίνγκολφ είχε ετοιμάσει κρέας με ρύζι που του το έβαλε μπροστά του, και άρχισαν όλοι μαζί να τρώνε με όρεξη.

Εκείνη την ημέρα, θαρρείς και το φαγητό είχε άλλη γεύση, άλλη νοστιμιά... το ένιωσαν βάλσαμο στην ψυχή τους!

Τα γιγαντώσωμα πουλιά

Με το χάραμα ξεκίνησαν όλοι μαζί την ανάβαση.

Την προηγούμενη μέρα ήταν τόση η χαρά και η συγκίνηση, που μετά το γεύμα έμειναν να απολαύσουν τη θέα, να αναπνεύσουν το οξυγόνο του βουνού, να χαρούν τη ζεστασιά που αναδυόταν από τα αγαπημένα πρόσωπα.

Ο δρόμος για την κορυφή του Βίνα δεν ήταν εύκολος. Χρειάστηκε πολλές φορές να δεθούν με σχοινί για να σκαρφαλώσουν απόκρημνα σημεία του βουνού. Όταν, στιγμές, κάποιος φοβόταν, έπαιρνε θάρρος από τη δύναμη των άλλων. Σαν μία ψυχή προχωρούσαν αποφασισμένοι να ανταμώσουν το μάγο!

Ο Ίνγκολφ τούς περίμενε πάντα κάποια μέτρα πιο μπροστά. Φύλακας άγγελος, την ημέρα ατένιζε με τα διαπεραστικά του μάτια χιλιόμετρα μακριά τον ορίζοντα. Το βράδυ, ακοίμητος φρουρός, προστάτευε τους αγαπημένους του φίλους.

Όσο πλησίαζαν την κορυφή, ο ήλιος έδινε τη θέση του στο χιόνι που έπεφτε πυκνό, τόσο, που η ορατότητά τους περιοριζόταν σε λίγα βήματα μπροστά τους. Η αναπνοή

τους συχνά κοβόταν από τον παγωμένο αέρα και, κουκουλωμένοι με ό,τι είχαν, πάλευαν να προχωρήσουν.

Τις φορές που δεν άντεχαν, σταματούσαν σε μικρά πλατώματα του βουνού και κούρνιαζαν όλοι μαζί για να παραμείνουν ζωντανοί. Το σώμα του Ίνγκολφ γινόταν κατάλυμα να τους ζεστάνει.

Πολλές φορές η αμφιβολία και ο φόβος κυρίευε τη Μις Πάϊ. Η σκέψη, μήπως το ταξίδι αποβεί μοιραίο για κάποιον από τα παιδιά, την παρέλυε. Κοιμόταν ελάχιστα, και τα ζυπνούσε κάθε μία ώρα, για να μην παγώσουν.

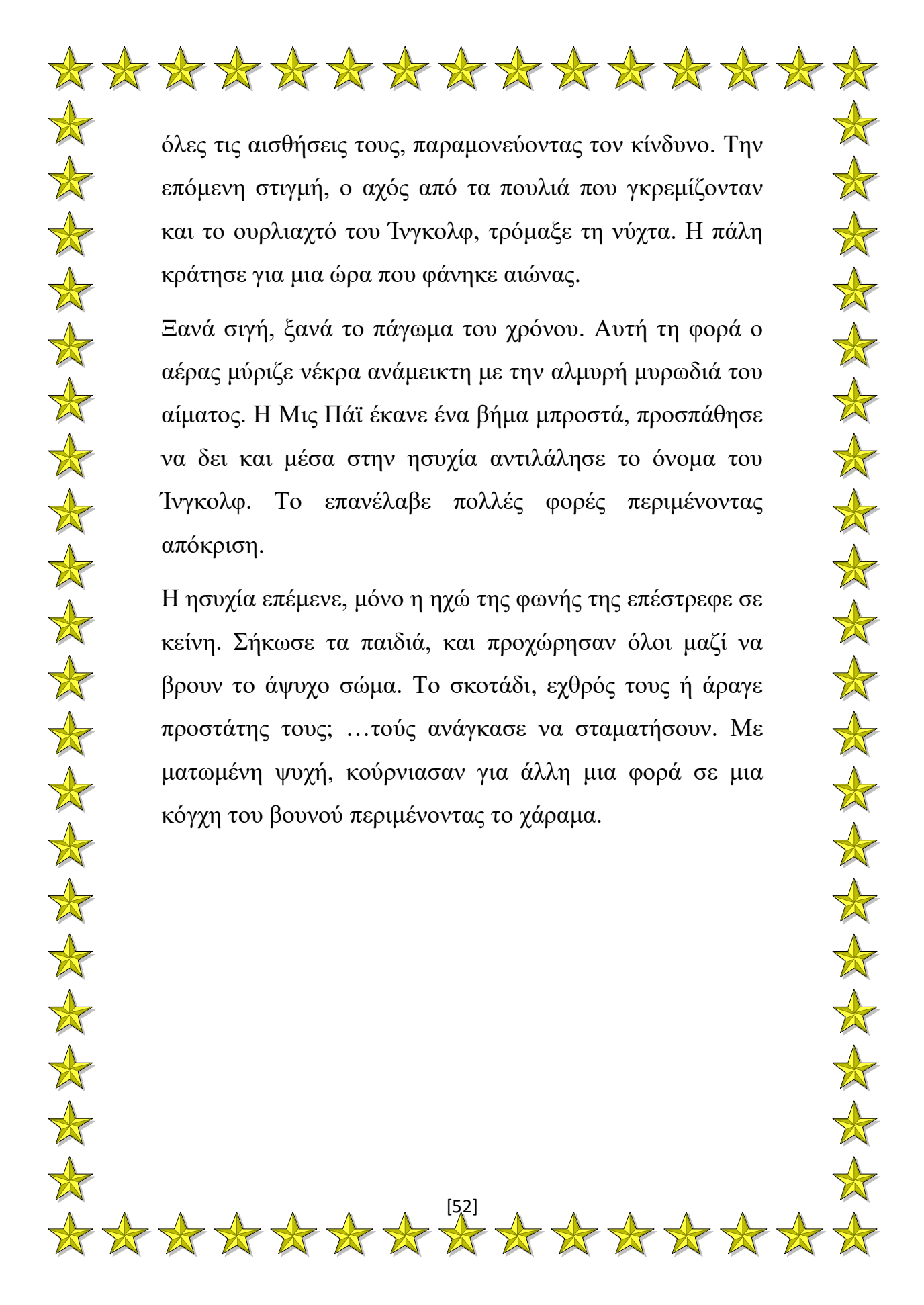
Έβλεπε την εξάντληση στα μάτια τους, ένιωθε την ταλάντευση στη ψυχή τους και αναρωτιόταν και κείνη αν έπραττε σωστά. Όταν όμως παρατηρούσε ξανά το Τζο, που συνέχιζε αμίλητος με σφιγμένα χείλη χωρίς να παραπονεθεί ούτε μία στιγμή, έδινε όρκο μέσα της να βοηθήσει τα παιδιά να μην εγκαταλείψουν.

Πέμπτο βράδυ που περνούσαν στο Βίνα. Διανουκτέρευαν ξανά σ' ένα πλάτωμα. Αυτή τη φορά, όμως, ο Ίνγκολφ δεν έμεινε δίπλα τους. Τον είδαν ανήσυχο να φεύγει μπροστά. Σε λίγο, από μακριά, άκουσαν το αλύχτισμά του. Σηκώθηκαν και προχώρησαν ακόμη πιο μέσα στο βουνό. Ο Ίνγκολφ τους προειδοποιούσε.

Ξαφνικά η νύχτα βάρυνε. Ένας απόκοσμος ήχος γέμισε τον αέρα. Πελώρια μαύρα πουλιά, που γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι, πέρασαν σαν σύννεφο από πάνω τους. Οι φτερούγες τους κάλυψαν και το ελάχιστο φως που πρόβαλλε από το μισόγιομο φεγγάρι. Έμειναν αποσβολωμένοι να κοιτάνε το ζόφο.

Ο χρόνος σα να σταμάτησε για λίγα λεπτά. Τα παιδιά με τη Μις Πάϊ, μαζεμένα στην κρυψώνα τους, είχαν τεντώσει

όλες τις αισθήσεις τους, παραμονεύοντας τον κίνδυνο. Την επόμενη στιγμή, ο αχός από τα πουλιά που γκρεμίζονταν και το ουρλιαχτό του Ίνγκολφ, τρόμαξε τη νύχτα. Η πάλη κράτησε για μια ώρα που φάνηκε αιώνας.

Ξανά σιγή, ξανά το πάγωμα του χρόνου. Αυτή τη φορά ο αέρας μύριζε νέκρα ανάμεικτη με την αλμυρή μυρωδιά του αίματος. Η Μις Πάϊ έκανε ένα βήμα μπροστά, προσπάθησε να δει και μέσα στην ησυχία αντιλάλησε το όνομα του Ίνγκολφ. Το επανέλαβε πολλές φορές περιμένοντας απόκριση.

Η ησυχία επέμενε, μόνο η ηχώ της φωνής της επέστρεφε σε κείνη. Σήκωσε τα παιδιά, και προχώρησαν όλοι μαζί να βρουν το άψυχο σώμα. Το σκοτάδι, εχθρός τους ή άραγε προστάτης τους; ...τούς ανάγκασε να σταματήσουν. Με ματωμένη ψυχή, κούρνιασαν για άλλη μια φορά σε μια κόγχη του βουνού περιμένοντας το χάραμα.

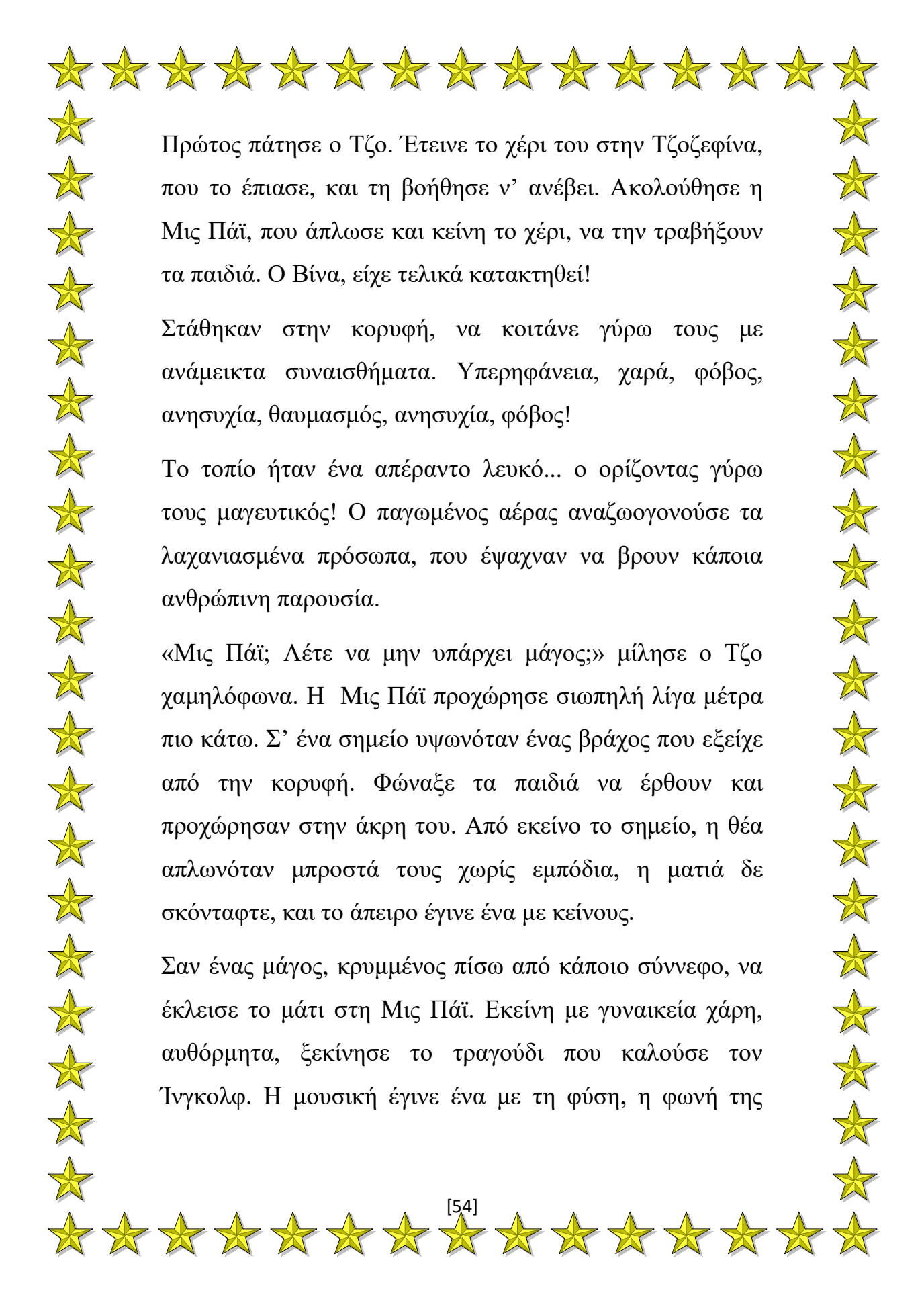
Η κορυφή

Στο λυκαυγές ξεκίνησαν. Πρώτος οδηγούσε ο Τζο,

πίσω του ακολουθούσε η Τζοζεφίνα και τελευταία η Μις Πάϊ, τρεις σκυφτές φιγούρες, η μία κοντά στην άλλη, δεμένες με το βουνό.

Μια ακτίδα του ήλιου ξεπρόβαλλε στα δεξιά τους. Η ανατολή φωτίστηκε και μαζί της τα σκοτεινιασμένα πρόσωπα. Το χιόνι σταμάτησε να πέφτει και μια γλυκιά γαλήνη απλώθηκε στον αιθέρα. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με τρυφερότητα και συγκίνηση. Η ομορφιά που αποκαλύφτηκε μπροστά τους ήταν υπερκόσμια! Η Μις Πάϊ πλησίασε και αγκάλιασε τα παιδιά, φίλησε τα κεφαλάκια τους, και τα κράτησε κοντά της. Έμειναν εκεί, ασάλευτοι, να αγναντεύουν με θαυμασμό τον ορίζοντα!

Όταν χόρτασε η ψυχή τους, ο Τζο κοίταξε τη Μις Πάϊ και τη φίλη του με ευγνωμοσύνη• ένα ευχαριστώ σχηματίστηκε στα χειλάκια του. Συνέχισαν το ταξίδι τους, θαρρείς με λιγότερο βάρος, πιο ανάλαφροι, σάμπως το φως να ξέπλυνε όλες τους τις έγνοιες.

Πρώτος πάτησε ο Τζο. Έτεινε το χέρι του στην Τζοζεφίνα, που το έπιασε, και τη βοήθησε ν' ανέβει. Ακολούθησε η Μις Πάϊ, που άπλωσε και κείνη το χέρι, να την τραβήξουν τα παιδιά. Ο Βίνα, είχε τελικά κατακτηθεί!

Στάθηκαν στην κορυφή, να κοιτάνε γύρω τους με ανάμεικτα συναισθήματα. Υπερηφάνεια, χαρά, φόβος, ανησυχία, θαυμασμός, ανησυχία, φόβος!

Το τοπίο ήταν ένα απέραντο λευκό... ο ορίζοντας γύρω τους μαγευτικός! Ο παγωμένος αέρας αναζωογονούσε τα λαχανιασμένα πρόσωπα, που έψαχναν να βρουν κάποια ανθρώπινη παρουσία.

«Μις Πάϊ; Λέτε να μην υπάρχει μάγος;» μίλησε ο Τζο χαμηλόφωνα. Η Μις Πάϊ προχώρησε σιωπηλή λίγα μέτρα πιο κάτω. Σ' ένα σημείο υψωνόταν ένας βράχος που εξείχε από την κορυφή. Φώναξε τα παιδιά να έρθουν και προχώρησαν στην άκρη του. Από εκείνο το σημείο, η θέα απλωνόταν μπροστά τους χωρίς εμπόδια, η ματιά δε σκόνταφτε, και το άπειρο έγινε ένα με κείνους.

Σαν ένας μάγος, κρυμμένος πίσω από κάποιο σύννεφο, να έκλεισε το μάτι στη Μις Πάϊ. Εκείνη με γυναικεία χάρη, αυθόρμητα, ξεκίνησε το τραγούδι που καλούσε τον Τνγκολφ. Η μουσική έγινε ένα με τη φύση, η φωνή της

μάγεψε ό,τι ζωντανό φιλοξενούσε ο Βίνα, και το ίδιο το βουνό σίγασε μπροστά της.

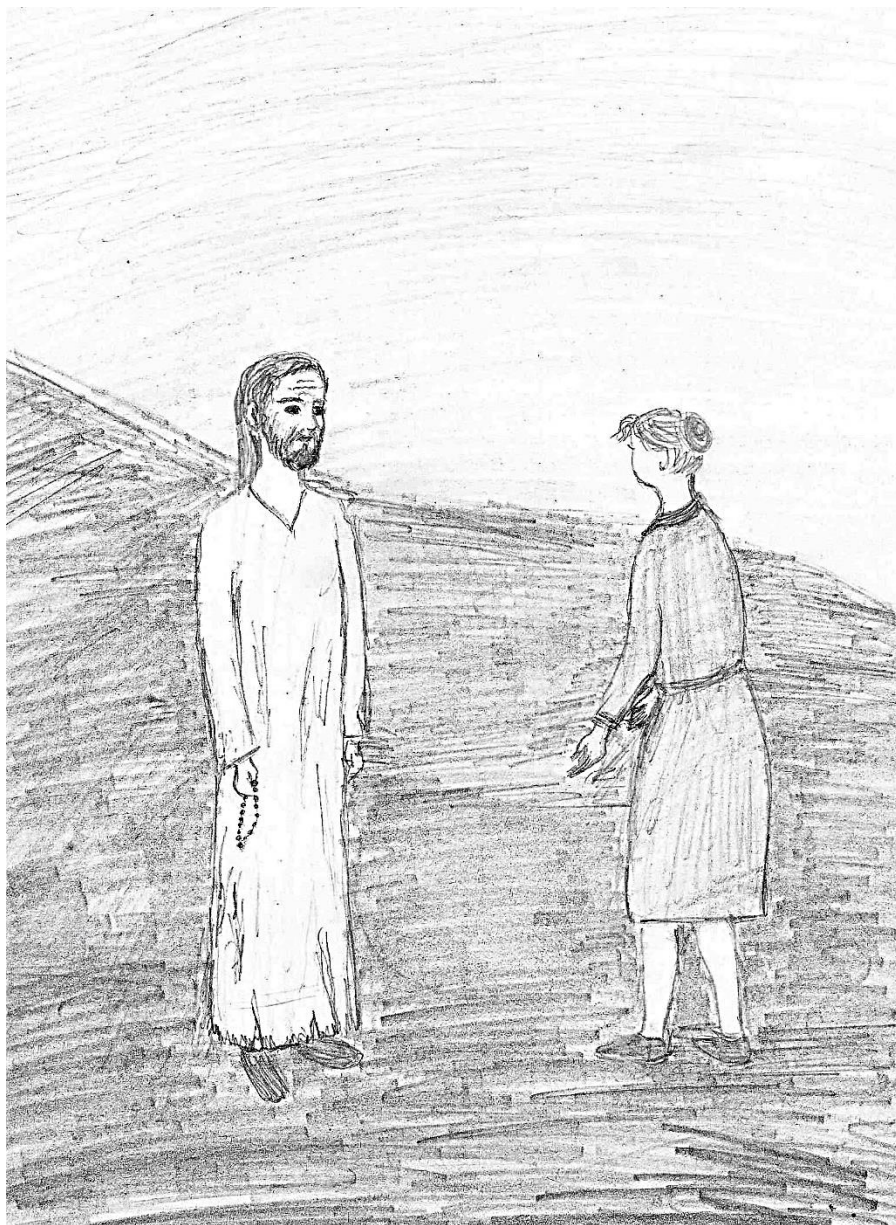
Μόλις τελείωσε, ένα λυκάκι ξεπρόβαλλε από μια κρυψώνα. Τους πλησίασε κουνώντας την ουρά του. Χαμήλωσε στα ποδαράκια του και κυλίστηκε στον πάγο κάνοντάς τους χαρές. Τα παιδιά ενθουσιάστηκαν, και η Μις Πάϊ τού χάιδεψε τη κοιλίτσα. Τα μικρά το αγκάλιασαν και άρχισαν να τρέχουν γύρω του. Η ανάγκη για παιχνίδι, που τόσο τους είχε λείπει, εκδηλώθηκε και όλα μαζί βιάστηκαν να την ικανοποιήσουν.

Η ίδια προχώρησε, αφήνοντας τα παιδιά να χαρούν τον καινούργιο τους φίλο. Έπρεπε να βρει εφόδια για το γυρισμό. Το φαγητό που είχε φέρει δεν έφτασε, και το τελευταίο μπισκότο, που το είχαν κόψει σε πολλά κομμάτια για να ξεγελάνε την πείνα τους, είχε τελειώσει κι αυτό.

Απομακρύνθηκε αρκετά, μέχρι που έφτασε σε μια σπηλιά. Φωτιά είδε να καίει στο εσωτερικό της και κάποια ανθρώπινη φιγούρα να ρίχνει σκιές στο πλάι της. Πλησίασε με βήμα σταθερό και κάλεσε τον άνθρωπο της σπηλιάς να την ακούσει.

Ο άντρας βγήκε στο κρύο, φορώντας ένα μακρύ και φθαρμένο από την πολυκαιρία ρούχο. Το χρώμα του πρέπει

κάποτε να ήταν λευκό, ενώ είχε εμφανή σκισίματα σε διάφορα σημεία, που πρόδιδε την επαφή του με αγκαθωτούς θάμνους και αιχμηρές εξοχές.

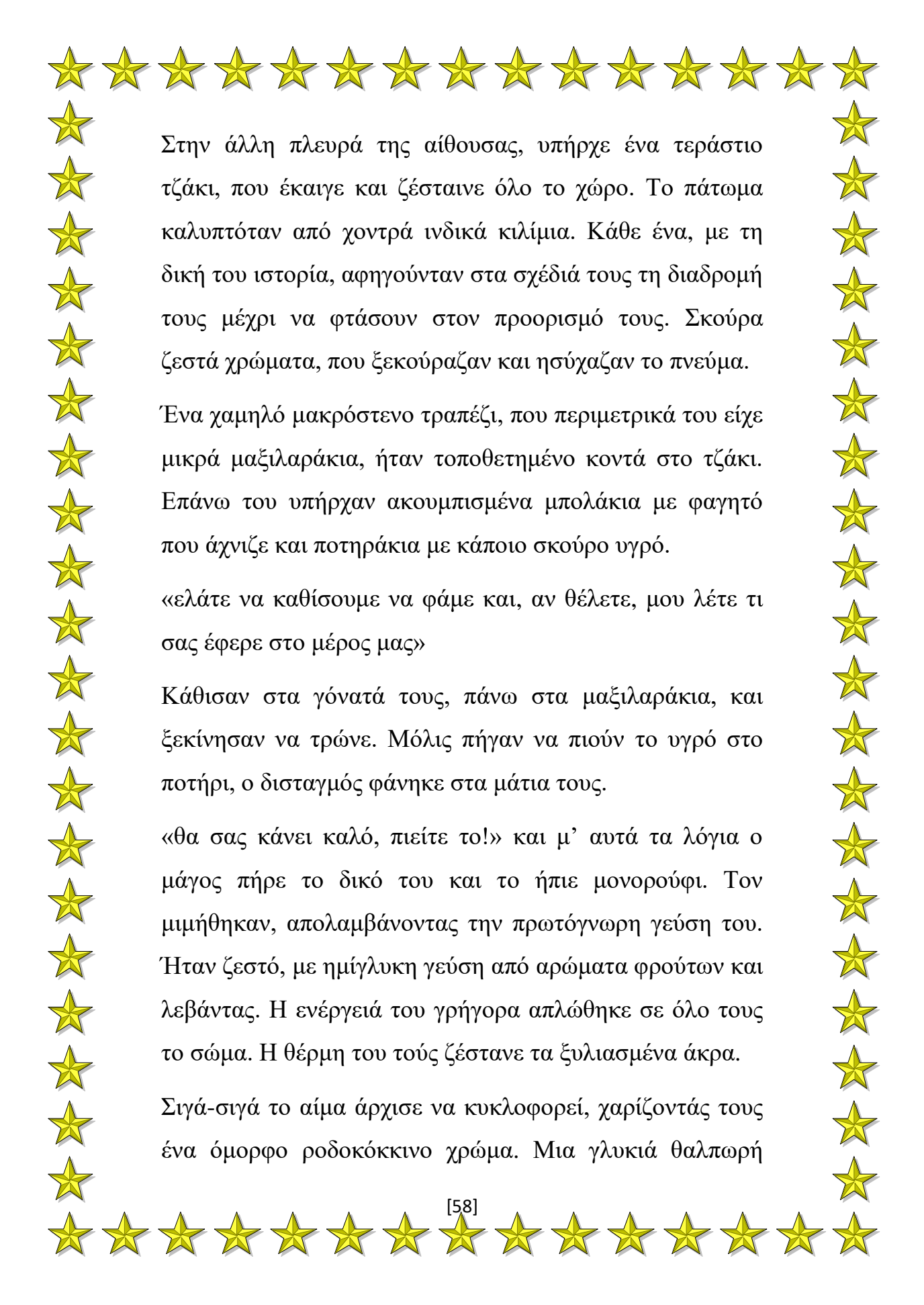
«Καλώς ορίσατε στο Βίνα» αποκρίθηκε ο άντρας.

«Με συγχωρείτε αν σας ενόχλησα, αλλά μόλις φτάσαμε και τα παιδιά που παίζουν παραπέρα είναι μέρες χωρίς φαγητό.»

Ο άντρας σφύριξε μ' ένα χαρακτηριστικό σκοπό, και το λυκάκι ήρθε τρέχοντας κοντά του ακολουθούμενο από τα παιδιά, που μόλις τον είδαν, σταμάτησαν κοντά στη Μις Πάϊ.

«Κοπιάστε στη σπηλιά μου» και μ' αυτά τα λόγια την έδειξε και προχώρησε στο εσωτερικό της. Ένας-ένας πέρασαν την είσοδο, πλάι από τη φωτιά, και προχώρησαν σ' ένα εσωτερικό κατηφορικό διάδρομο με λιγιστό φως. Ακολουθούσαν τον άγνωστο άντρα με μόνη ασφάλεια το ένστικτό τους, που τους παρότρυνε να τον εμπιστευτούν.

Στο τέλος του διαδρόμου, που τους φάνηκε αρκετά μακρύς, ο άγνωστος άντρας έσπρωξε μία βαριά σιδερένια πόρτα και τους άφησε να περάσουν. Βρέθηκαν σε μία τεράστια αίθουσα, κάτω από τη γη, σκαλισμένη με ξύλινους τοίχους που κάλυπταν όλες τις πλευρές της. Χιλιάδες τόμοι από βιβλία κάλυπταν την μια πλευρά, άλλα δερματόδετα, άλλα σε απλό ξεφτισμένο χαρτί, και άλλα σε πάπυρους, γραμμένα σε γλώσσες από τη γέννηση του ανθρώπου που, χωρίς μελέτη και γνώση, τα καθιστούσαν δυσνόητα στην εποχή που είχαν φτάσει.

Στην άλλη πλευρά της αίθουσας, υπήρχε ένα τεράστιο τζάκι, που έκαιγε και ζέσταινε όλο το χώρο. Το πάτωμα καλυπτόταν από χοντρά ινδικά κιλίμια. Κάθε ένα, με τη δική του ιστορία, αφηγούνταν στα σχέδιά τους τη διαδρομή τους μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους. Σκούρα ζεστά χρώματα, που ξεκούραζαν και ησύχαζαν το πνεύμα.

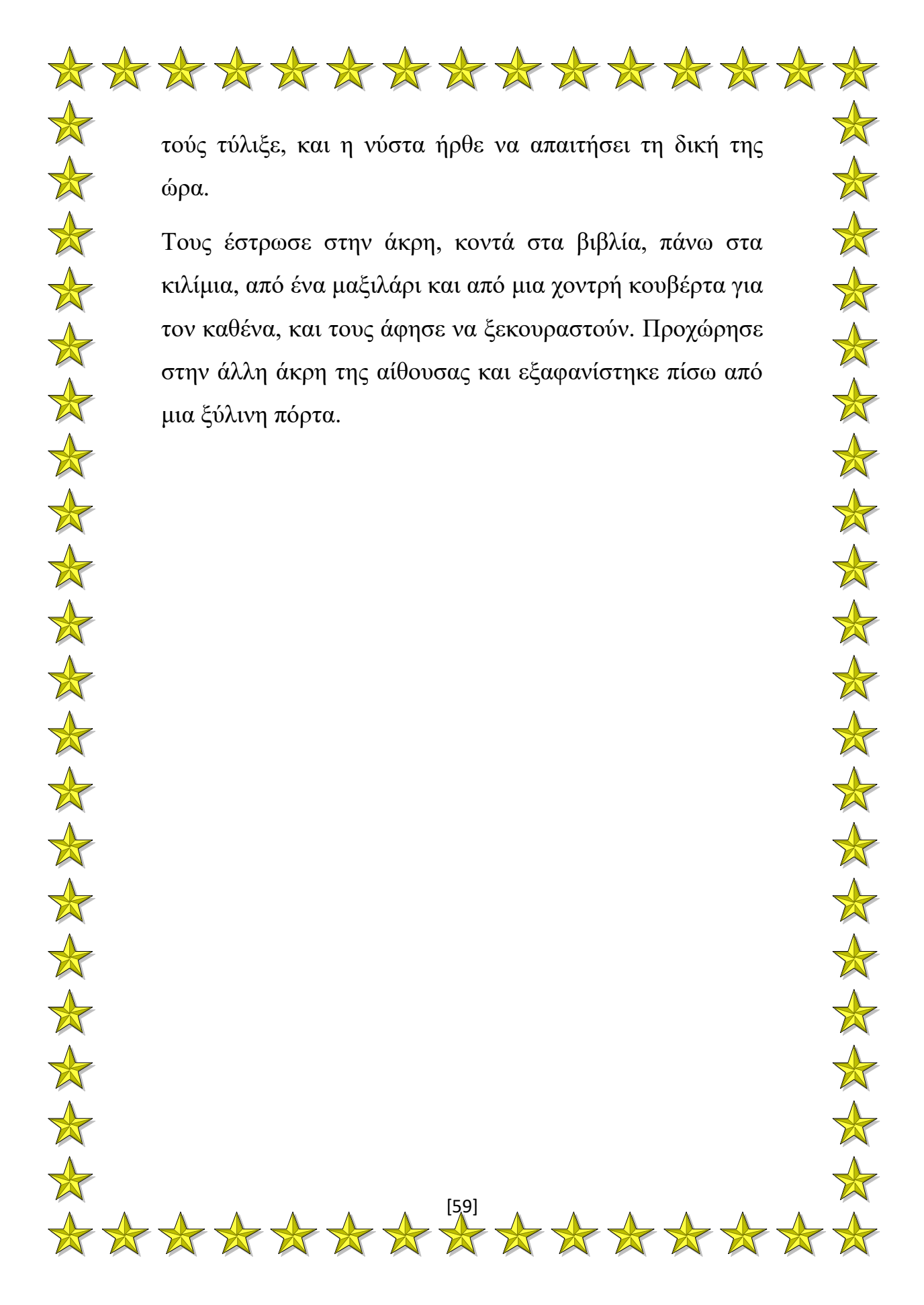
Ένα χαμηλό μακρόστενο τραπέζι, που περιμετρικά του είχε μικρά μαξιλαράκια, ήταν τοποθετημένο κοντά στο τζάκι. Επάνω του υπήρχαν ακουμπισμένα μπολάκια με φαγητό που άχνιζε και ποτηράκια με κάποιο σκούρο υγρό.

«ελάτε να καθίσουμε να φάμε και, αν θέλετε, μου λέτε τι σας έφερε στο μέρος μας»

Κάθισαν στα γόνατά τους, πάνω στα μαξιλαράκια, και ξεκίνησαν να τρώνε. Μόλις πήγαν να πιούν το υγρό στο ποτήρι, ο δισταγμός φάνηκε στα μάτια τους.

«θα σας κάνει καλό, πιείτε το!» και μ' αυτά τα λόγια ο μάγος πήρε το δικό του και το ήπιε μονορούφι. Τον μιμήθηκαν, απολαμβάνοντας την πρωτόγνωρη γεύση του. Ήταν ζεστό, με ημίγλυκη γεύση από αρώματα φρούτων και λεβάντας. Η ενέργειά του γρήγορα απλώθηκε σε όλο τους το σώμα. Η θερμότητά τους ζέστανε τα ξυλιασμένα άκρα.

Σιγά-σιγά το αίμα άρχισε να κυκλοφορεί, χαρίζοντάς τους ένα όμορφο ροδοκόκκινο χρώμα. Μια γλυκιά θαλπωρή

τούς τύλιξε, και η νύστα ήρθε να απαιτήσει τη δική της ώρα.

Τους έστρωσε στην άκρη, κοντά στα βιβλία, πάνω στα κιλίμια, από ένα μαξιλάρι και από μια χοντρή κουβέρτα για τον καθένα, και τους άφησε να ξεκουραστούν. Προχώρησε στην άλλη άκρη της αίθουσας και εξαφανίστηκε πίσω από μια ξύλινη πόρτα.

Ο μάγος

Σαν ο χρόνος να μην κατοικούσε μέσα στη σπηλιά.

Δεν υπήρχε ρολόι, ούτε κάποιο πρόγραμμα που θα ακολουθούσαν πάνω του. Όταν ξύπνησαν, δεν ήξεραν πόσο είχαν κοιμηθεί. Σηκώθηκαν ξεκούραστοι, νιώθοντας ευεξία, με μια πρωτόγνωρη ενέργεια που τους έκανε να λάμπουν.

Μόλις είχαν διπλώσει τις κουβέρτες τους όταν ο μάγος μπήκε στην αίθουσα. Τους καλημέρισε και τους παρότρυνε να τον ακολουθήσουν στο τραπέζι. Για μια ακόμη φορά ήταν γεμάτο, με φρούτα, ξηρούς καρπούς, μέλι, ζεστό ψωμί, βούτυρο και το ζεστό ποτό που είχαν πει την προηγούμενη μέρα.

Η Μις Πάϊ έσπασε τη σιωπή, «σας ευχαριστούμε πολύ! Πρέπει να κοιμηθήκαμε πολλές ώρες»

Ο μάγος χαμογέλασε «το είχατε ανάγκη! Πείτε μου, όμως, τι σας έφερε στην κορυφή του Βίνα»

Ο Τζο κατάλαβε ότι αυτή ήταν η ευκαιρία του να ρωτήσει ό,τι τον βασάνιζε.

«ποιο είναι το όνομά σας;» ρώτησε το αγόρι

«Άρνλογκ» ήρθε αμέσως η απάντηση.

«είστε μάγος;» συνέχισε ο μικρός

«όλοι είμαστε μάγοι, Τζο, απλά δεν το ξέρουμε»
αποκρίθηκε ο μάγος.

Ο μικρός κόμπιασε. Από τη μια χάρηκε, από την άλλη πάλι
ένιωθε ότι δεν καταλάβαινε.

«τι εννοείτε; Μπορώ και γω να κάνω μαγικά;» ρώτησε
σαστισμένος ο Τζο

«ω, ναι, μπορείς!»

«θα μου μάθετε;»

ο μάγος χαμογέλασε. «Έχεις ήδη κάνει, Τζο, με το να
ανέβετε στην κορυφή του Βίνα. Δεν το κατορθώνουν
πολλοί. Οι περισσότεροι τα παρατάνε στα μισά και
κατεβαίνουν ξανά στην ασφάλεια της κοιλάδας. Όμως, δεν
μου απάντησες τι σας έφερε στην κορυφή;»

«Η μητέρα μου, δηλαδή ο πατέρας μου, μάλλον... και οι
δύο... θέλω να είναι ευτυχισμένοι. Θέλω να μη χρειάζεται ο
μπαμπάς μου να φεύγει μακριά για να μας φέρνει χρήματα,
θέλω να μη βλέπω τη μητέρα μου να κλαίει. Κάποιες
φορές, σκέφτομαι ότι μπορεί να τους είμαι βάρος, ότι αν
δεν με είχαν, μπορεί να ήταν ευτυχισμένοι, μπορεί να μη

χρειαζόταν να χωρίζουν. Με καταλαβαίνετε, κύριε Άρνλογκ;»

Ο μάγος έμεινε σιωπηλός, κοίταξε με τα διαπεραστικά του μάτια το Γζο, χαμήλωσε το βλέμμα στο κομποσκοίνι που κρατούσε, και νοερά, κλείνοντας τα μάτια, άρχισε να μετράει τους κόμπους του.

Όταν τα άνοιξε, άρχισε να διηγείται την παρακάτω ιστορία.

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν μια χελώνα που με το καβούκι της, έκανε βόλτα στον κήπο ενός παλατιού. Οι υπηρέτες του παλατιού τη φρόντιζαν, της έβαζαν νερό σε χαμηλά μπολάκια για να πίνει, της έδιναν φρέσκα φύλλα από μαρούλι για να τρώει, και φρόντιζαν πάντα ο κήπος του παλατιού να έχει όλων των ειδών τα χόρτα, για να μη μένει ποτέ νηστική.

Μια μέρα, όπως έκανε βόλτα, συνάντησε ένα πανέμορφο χελιδόνι. Πήγε κοντά του και ρώτησε το όνομά του. Συστήθηκαν και κάθε μέρα έπιαναν κουβέντα για ό,τι τους ερχόταν στο μυαλό.

Κάποια μέρα, το χελιδόνι πήγε να αποχαιρετίσει την αγαπημένη του χελώνα. Την έψαξε και τη βρήκε να κλαίει κοντά σ' ένα θάμνο. «γιατί κλαις;» τη ρώτησε. «γιατί θα φύγεις» του απάντησε η χελώνα.

Το χελιδόني έσκυψε το κεφάλι και της είπε, «θα πιάσει κρύο, δε θα μπορώ να ζήσω εδώ, θα ψοφήσω». Η χελώνα αναπήδησε, «γιατί δεν έρχεσαι μέσα στο καβούκι μου, θα σου κάνω χώρο να μπεις και θα είσαι ζεστά»

Το χελιδόني, προσπάθησε αλλά, καθώς προσπαθούσε, πληγώθηκε η φτερούγα του, και κατά λάθος, με το ράμφος του τρύπησε τη χελώνα. Τραβήχτηκε αλαφιασμένο. «Σ' αγαπώ πολύ αγαπημένη μου χελώνα, σου υπόσχομαι την επόμενη Άνοιξη να έρθω να σε βρω». Και μ' αυτά τα λόγια, πέταξε, δυσκολεμένο από την πληγωμένη του φτερούγα, και χάθηκε στον ορίζοντα.

Ο μάγος σιώπησε. Έμειναν και οι υπόλοιποι σιωπηλοί, ο καθένας χαμένος στις δικές του σκέψεις.

Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του Τζο. Έσκυψε το πρόσωπό του και ευχαρίστησε σιγανά.

Η Μις Πάϊ ένιωσε την ανάγκη να τον σφίξει στην αγκαλιά της. Για κάποιο περίεργο λόγο, όμως, είχε παγώσει στη θέση της. Σαν ο μάγος να μην ήθελε να σηκωθεί. Σα να μετρούσε τις αντοχές του παιδιού. Σα να του έδινε το χρόνο να ωριμάσει και να θρέψει τις πληγές του.

Κανείς δεν ήξερε πόση ώρα πέρασε έτσι, μέχρι που το λυκάκι ήρθε να ζωντανέψει την εικόνα. Όρμησε χαρούμενο στην αίθουσα, κουνώντας την ουρά του και τραβώντας τα

παιδιά από το μανίκι να παίζουν. Χωρίς δεύτερη σκέψη, έτρεξαν μαζί του στην έξοδο, ανεβαίνοντας όλο το διάδρομο που οδηγούσε στον καθαρό αέρα της φύσης.

Ο μάγος κοίταξε τη Μις Πάϊ με ζεστασιά. Θα σας έχω εφόδια για το δρόμο. Θα σας δείξω και ένα κρυφό μονοπάτι που οδηγεί εύκολα πίσω στην κοιλάδα. Μ' αυτά τα λόγια, σηκώθηκε και εξαφανίστηκε πίσω από τη ξύλινη πόρτα.

Έμεινε μόνη της, συγκινημένη και ευγνώμων για την ιστορία που άκουσε, για το ταξίδι, για τα υπέροχα παιδιά που συνόδευε, και για ό,τι την έκανε να νιώθει ζωντανή, με σκοπό στη ζωή της. Έμεινε για ώρα πολλή εκεί καθισμένη πάνω στο μαξιλαράκι, να περνάει ταινία όλη της η ζωή, τα χελιδόνια που ήρθαν δίπλα της και έφυγαν με σπασμένες φτερούγες.

Κάποια στιγμή σηκώθηκε, τίναξε το φόρεμά της, χαμογέλασε, άνοιξε τη σιδερένια πόρτα, ανέβηκε κι αυτή το διάδρομο, και βρέθηκε έξω στο αναζωογονητικό κρύο.

Χαιρέτησαν το μάγο φορτωμένοι καλούδια. Το λυκάκι χοροπηδούσε γύρω τους και το αγκάλιασαν κι αυτό με θέρμη. Η κατάβαση ήταν εύκολη. Τώρα ήξεραν ότι τα τρομακτικά πουλιά είχαν πεθάνει, είχαν την γνώση και όλα

τα εφόδια που χρειάζονταν για να φτάσουν στο σπίτι τους ασφαλείς.

Οι γονείς του Τζο είχαν γυρίσει μια μέρα νωρίτερα. Είχαν ανησυχήσει πολύ, γιατί δεν γνώριζαν τι είχε συμβεί. Η Τζοζεφίνα έλλειπε, και η Μις Πάϊ, που θα φρόντιζε τα παιδιά, ήταν και κείνη εξαφανισμένη. Είχαν τρελαθεί από την αγωνία τους, όταν άνοιξε η εξώπορτα και όρμησε ο Τζο στην αγκαλιά τους. Η Μις Πάϊ με τη Τζοζεφίνα, έμειναν πιο πίσω, αφήνοντας τη χαρά με την ανακούφιση να γεμίσει το δωμάτιο.

Ο Τζο, από την αγκαλιά της μητέρας του, πήγε και κούρνιασε στην αγκαλιά του πατέρα του. Αγκαλιάστηκαν και οι τρεις μαζί, και τότε η μητέρα του Τζο συνειδητοποίησε τη Μις Πάϊ με τη Τζοζεφίνα, που καθόντουσαν απ' έξω.

«Ελάτε, περάστε μέσα» τους κάλεσε με βιάση και χαρά. «τι συνέβη; Ελάτε να μας τα πείτε, τρομάξαμε πολύ!» συμπλήρωσε.

Ο Τζο τα διηγήθηκε όλα με μια αναπνοή, μίλησε για τα πουλιά, για τον Ίνγκολφ, για την ανάβαση, για το μάγο, για την αγωνία του. Τους κοίταξε και τους δύο περιμένοντας ίσως να τον μαλώσουν που τόλμησε κάτι τόσο επικίνδυνο.

Φοβόταν μήπως μαλώσουν και τη Μις Πάϊ, που τους βοήθησε.

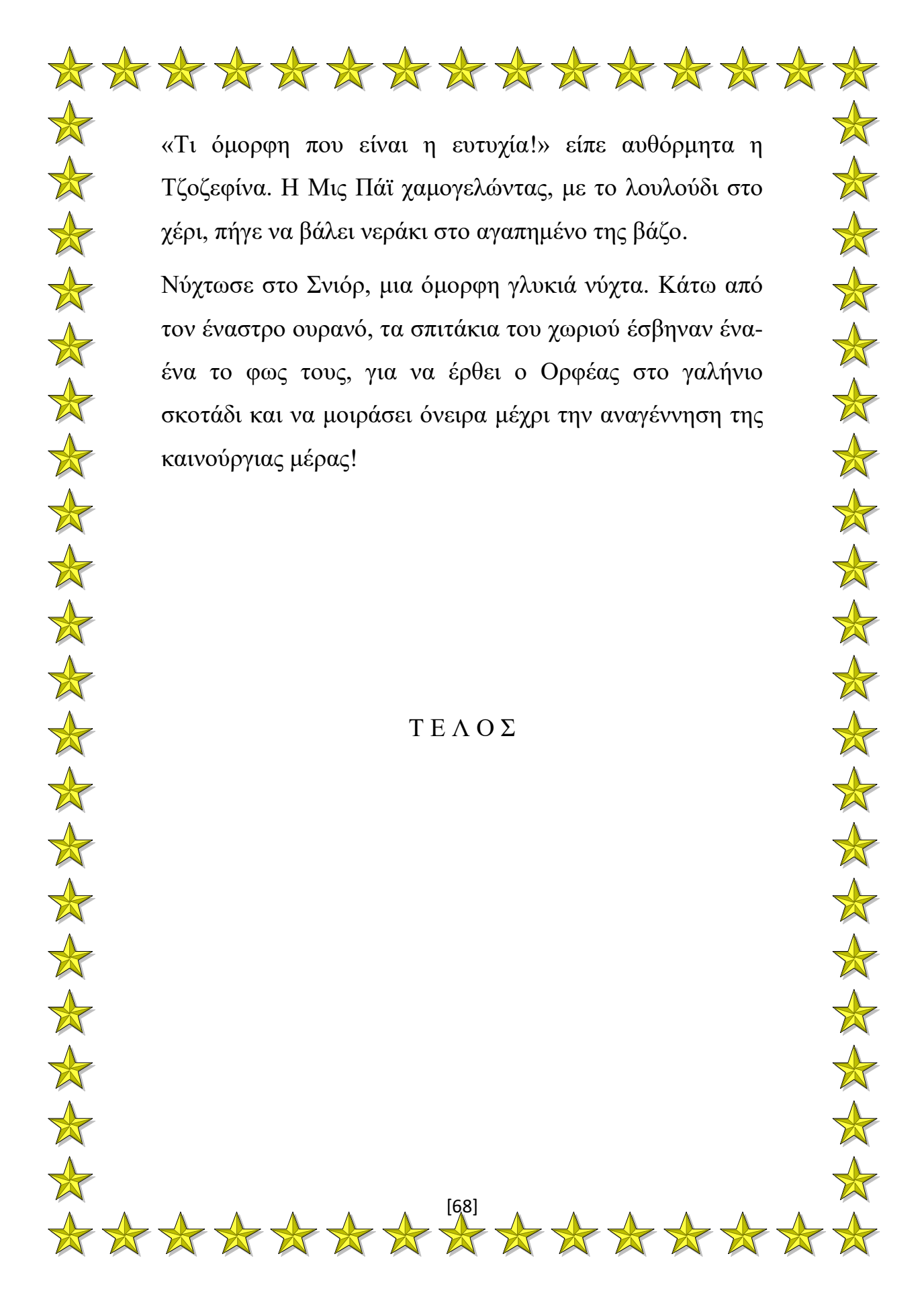
Μίλησε πρώτος ο πατέρας του, «Τζο, είμαι πολύ περήφανος για σένα αγόρι μου!» τον έσφιξε στην αγκαλιά του δακρυσμένος και συνέχισε. «είναι ευκαιρία νομίζω, να σου πούμε και τα ευχάριστα νέα. Εκεί που πήγαμε με τη μητέρα σου, κλείσαμε συμφωνία με ένα μεγάλο πελάτη που θα παραγγέλνει υφάσματα από εμάς για το κατάστημά του στη Χώρα. Θα πηγαίνω μόνο μια φορά το μήνα, να τα παραδίδω.»

Χαρές και γέλια για δεύτερη φορά γέμισαν το δωμάτιο. Η Μις Πάϊ σηκώθηκε διακριτικά με τη Τζοζεφίνα και προχώρησαν προς την εξώπορτα. Η μητέρα του Τζο, έτρεξε γρήγορα κοντά τους και σφίγγοντάς της και τα δυο της χέρια την ευχαρίστησε που ήταν φύλακας άγγελος στο ταξίδι του γιου της. Έσκυψε και στη μικρή και της είπε «Τζοζεφίνα, είσαι ένα πολύ γενναίο κορίτσι! Σ' ευχαριστώ που ήσουν δίπλα στο Τζο!»

Από το Βίνα, ο μάγος είδε δύο γυναικείες φιγούρες να περπατάνε χέρι-χέρι προς το σπίτι τους. Είδε τη λιλιπούτεια φιγούρα να σκύβει και να κόβει ένα λουλούδι από το δρόμο και να το δίνει στη γυναίκα δίπλα της. Ο μάγος χαμογέλασε με το θαύμα του.

Αγκαλιασμένες, η Μις Πάϊ με τη Τζοζεφίνα και το πανέμορφο αμάραντο λουλούδι πέρασαν τη σάλα του σπιτικού τους, ευτυχισμένες και γεμάτες απέραντη αγάπη!

«Τι όμορφη που είναι η ευτυχία!» είπε αυθόρμητα η Τζοζεφίνα. Η Μις Πάϊ χαμογελώντας, με το λουλούδι στο χέρι, πήγε να βάλει νεράκι στο αγαπημένο της βάζο.

Νύχτωσε στο Σνιόρ, μια όμορφη γλυκιά νύχτα. Κάτω από τον έναστρο ουρανό, τα σπιτάκια του χωριού έσβηναν ένα-ένα το φως τους, για να έρθει ο Ορφέας στο γαλήνιο σκοτάδι και να μοιράσει όνειρα μέχρι την αναγέννηση της καινούργιας μέρας!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΥΝΟΨΗ

Ο μικρός Τζο αποφασίζει να αναζητήσει απαντήσεις για οικογενειακό του πρόβλημα. Στην προσπάθειά του αυτή, έχει συμμάχους την καλή του φίλη Τζοζεφίνα και την καλοσυνάτη αλλά και δυναμική γιαγιά της.